

VII. UFF
Jüri Üyesi

Gökhan Kaya & Oğuz Han Kaya

Film Eleştiri Dökümü

UYARI

Bu belge, VII. Uşak Film Festivali ara jürisi Gökhan Kaya ve Oğuz Han Kaya tarafından hazırlanmıştır. Değerlendirilen filmler, 120 ülkeden festivale başvuran toplam 3304 filmin UFF ön jürisi tarafından ön elemeyi geçmeye değer bulunan 100 filminden oluşur. Söz konusu belgenin hazırlanmasında güdülen temel amaç, film tasarımcılarına yapıcı olabilecek geri bildirimler sunmak ve bunun yanında genel jüri sürecindeki değerlendirme kriterleri muğlaklığını ortadan kaldırmaktır. Elbette bu fikrin, festival düzenleyicileri ya da festival görevlilerinden bağımsız olarak Kaya Kardeşler’in kendi isteği ve inisiyatifi doğrultusunda ele alındığını belirtmek gerekir. Bilinmesi gereklidir ki bu belgede filmler hakkında yapılan eleştiriler, diğer 4 ara jüri üyesinin değil sadece Kaya Kardeşler’in değerlendirmesinden oluşur. Bu nedenle filmin finalist ya da gösterim seçkisinde yer almasında ancak beşte bir oranında etkilidir.

Yapısı gereği sanat eserinin bir “tarifi” olmaması nedeniyle yapılmış olan değerlendirmelerin tümü, kesin doğrular ya da yanlışlar vadetmez. Unutulmamalıdır ki bu belgede olumlanan ya da yanlışlanan unsurlar, başka bir izleyicide tam aksi yönde bir etki de oluşturabilir. Bu anlamda sanatçıların eserleri hakkında yapılan bu yorumların da eleştirilebilir olduğunun altını çizmek gerekir.

KRİTERLER

Film eleştiri dökümünün hazırlanmasında FEF v1¹ kullanılmıştır. Bu formata göre kurmaca, deneysel ve animasyon kategorilerinde yarışan bir film senaryo, yönetmenlik, sinematografi, ses ve kurgu kulvarlarında incelenir. Belgesel filmlerde ise senaryo yerine “anlatım yapısı” tabiri kullanılır. FEF kullanan jüri üyeleri eğer bir film hakkında daha detaylı açıklama yapma ihtiyacı duyarsa formatın “ek” kısmı boşluğunu doldurabilir (Şekil 1). Festival düzenleyicilerinin farklı kategorilerde aday belirleme talebi durumunda ise FEF’in ana kriterlerinin yanında beşli likert ölçeğinde ek bir tablo oluşturulur (Şekil 2).

FEF, bir filmin iyi-kötü ya da kısa-uzun gibi tek bir düzleme indirgenip değerlendirilmesinin önüne geçerek, eleştirmenin esere pek çok farklı açıdan yaklaşabilmesine olanak tanır. Filmin tek bir özelliği ya da departmanındaki unsurun ön plana çıkması ve tüm filmin bunun üzerinden değerlendirilmesi gibi hataların önüne geçer. Ayrıca filmler arası olduğu gibi film içerisinde de departmanların hak ayrımı sağlanmış olur.

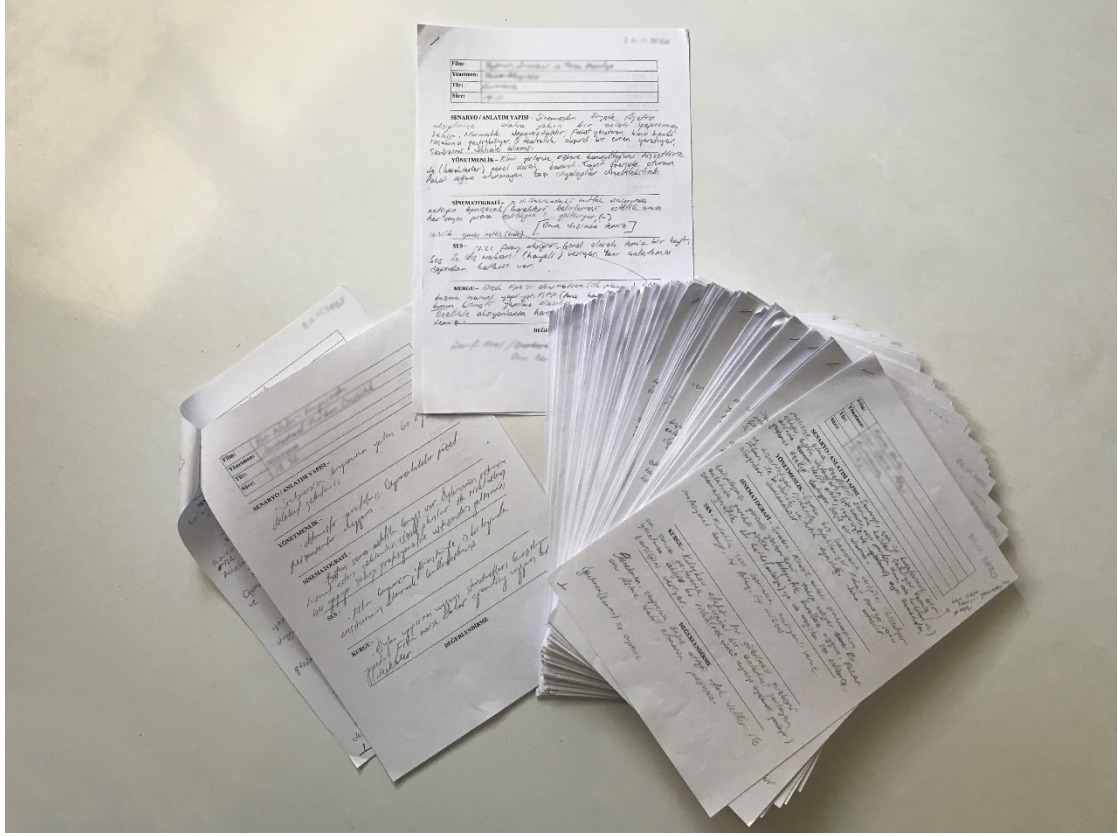
Bununla birlikte dikkate alınan ve uygulanan diğer unsurlar ise şunlardır:

- Ön jüriden ara jüriye gönderilen film listesi online tabanlı bir sıralama programı aracılığıyla rastgele sıralanarak yeni bir izleme listesi oluşturuldu. Böylece kendi kategorisi içerisinde yeniden sıralanan filmler arasındaki duygu geçişlerinin jüride manipülasyon yaratma ihtimali (kontrast hatası) kasıtsız bir konuma getirilmeye çalışıldı.
- Filmlerin tümü, aynı görüntü ve ses sistemi ile seyredildi. İzleme standartlarını arttırabilmek adına izole bir ortam oluşturuldu.
- Her film, seyri tamamlandıktan sonra eleştirildi. Böylece eleştiri yazısının seyir ritmini etkileme riski ortadan kaldırıldı. Duraklatılmadan yapılan ilk seyir ardından gerekli görüldüğünde film tekrar seyredildi.
- Filmler seyredilirken yiyecek ve içecek tüketilmedi. Dikkat dağıtabilecek nesneler izleme ortamından çıkartıldı.

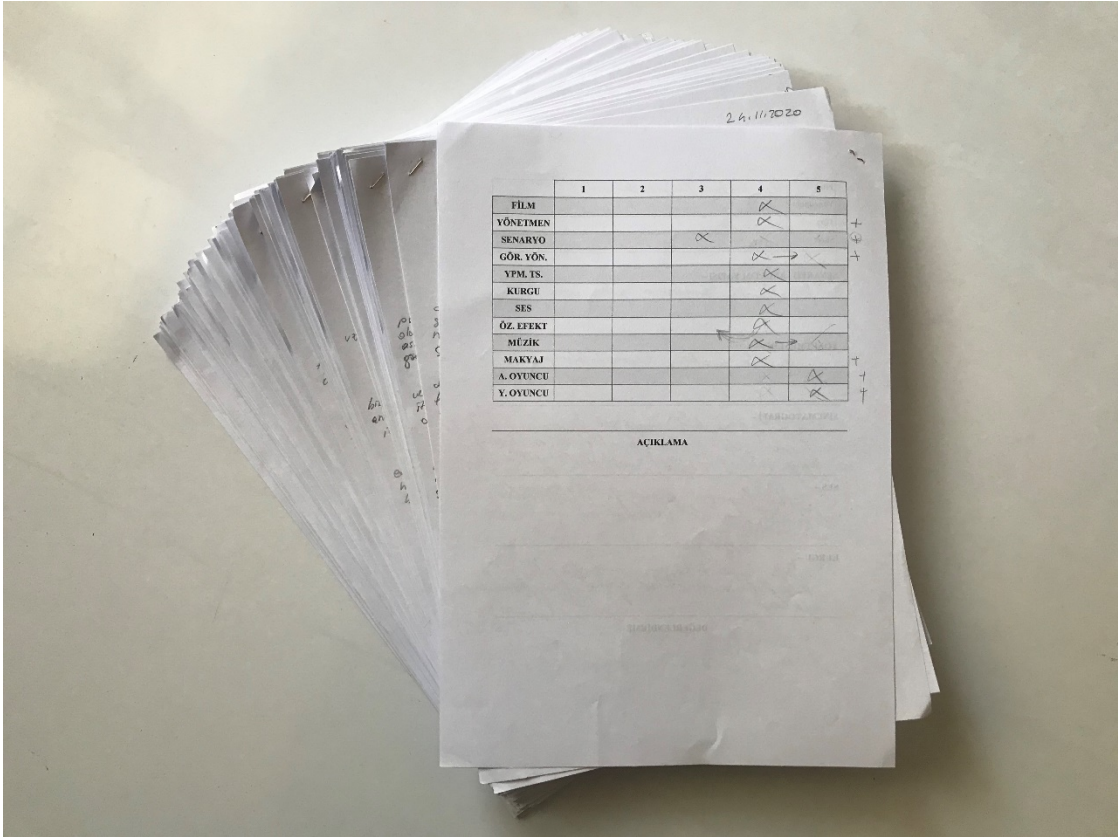
Kullanılmak istenilen hallerde bu belgenin son kısmında boş halini bulabileceğiniz gibi, *Film Eleştiri Formatı*’na aşağıdaki bağlantıdan ulaşılabilir:

<http://gokhankayafilm.com/dokuman/FEF-v1.docx>

¹ Film Eleştiri Formatı Versiyon 1

Şekil 1- Film Eleştiri Dökümü'nün deşifre edilmemiş halinden bir örnek.

Şekil 2- Sözü edilen ek tablonun deşifre edilmemiş belgedeki görseli.

ULUSLARARASI KISA FİLM YARIŞMASI

Film:	About the Fire on Rabbi Nissim Street
Yönetmen:	Matan Galin
Tür:	Kurmaca
Süre:	10.21

SENARYO –

Karakterlerin meramını, anlatının sonunda vermek kendi içinde bir üslup arayışına sahip olduğunu gösteriyor. Fakat yine aynı sebepten ötürü bütün filmin aslında sonu için tasarlandığı da düşünülebilir.

Mesleki yabancılaşma göz ardı ediliyor. Bu dikkate alınırsa senaryonun zayıf bir temele oturduğunu söylemek mümkün.

Tek yönlü ve tek bir olaya bakan anlatım tarzı söz konusu.

Yine de günün sonunda önermesini ve öyküsünü başarılı bir şekilde seyirciye aktarabilen bir anlatıya sahip.

YÖNETMENLİK –

İyi oyuncu yönetimi ve atmosfer oluşturma becerisiyle yönetmen titiz bir çalışma ortaya koymuş. Verilmek istenen duygu başarıyla seyirciye geçiyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Standartları karşılayan bir sinematografi. Gözlemci anlatıcının bakış açısını oluşturma konusunda senaryoya doğrudan yardımcı oluyor.

SES –

Temiz ve standartları karşılayan bir ses.

KURGU –

Sözdizimini önemseyişi, filmin tüm dikkatini kurgusuna çekiyor. Bu anlamda kurgunun sırtlandığı yük büyük olsa da yönetmen bunun altından kalkabiliyor.

Film:	Armstrong
Yönetmen:	Russ Etheridge
Tür:	Kurmaca, Animasyon
Süre:	10.00

SENARYO –

Yönetmenin Hindu mitolojisi üzerine temellendirdiği bu öykü tamamen filme “aslında bir anlama sahipmiş” gibi yaptırmak üzere tercih edilmiş. Seyirciyi yönetmenin görüşüne veya fazladan bir metne muhtaç kılıyor.

Seyirciyi görsel bir bütünlüğe şahit etmekten ileriye gidemiyor. Kendi kavramsallığında boğulup söylem/önerme ya da hedeflenen duygu durumu ıskalanıyor. Basit olmaya çalışırken kendi hazırladığı tuzağa düşüyor denilebilir.

Fakat kadın-erkek ilişkisinin iyi aktarıldığını ayrıca söylemek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin biçimsel basitlik kaygısı ile içerikteki karmaşıklığı birbirine uyum sağlamıyor fakat hikaye animasyon tekniği ile başarılı bir şekilde aktarılabilmiş.

SİNEMATOGRAFİ –

Az renk kullanımı ve basit modellemeler ile güçlü anlatımlar yakalama gayretinin takdir edilmesi gerekir. Farklı anlatım tarzına uygun görseller tercih edilerek sinematografik üslup sağlamlaştırılmış.

SES –

Ses standartları karşılıyor ve yetkinliği ile dikkat çekiyor.

KURGU –

Profesyonel gözüken kurgusu standartları karşılıyor.

Film:	Battlefield
Yönetmen:	Jannis Lenz
Tür:	Belgesel
Süre:	8.00

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Yazar anlaşılamamaktan kaygılanıp filme eklediği “needs are nature’s opposition to the governance of gardeners” açıklaması ile filmin analiz esnekliğini korkunç derecede daraltıyor. Normal şartlarda halihazırda pek çok yorum yapılabilecekken o yorumlardan bir tanesine şans tanıyıp ötekileri devre dışı bırakıyor. Bunun dışında özgün bir anlatım arayışı olduğundan bahsedilebilir.

YÖNETMENLİK –

Belgesel olarak farklı teknikler arıyor. Ele aldığı konuya mizahi yaklaşımıyla seyir zevkini arttırmaya gayret eden bütünlüklü bir yönetmenlik sergiliyor. Yine de yönetmenin kendi kendisini pasifleştirdiği söylenilebilir.

SİNEMATOGRAFİ –

Genel estetik kuralların uygulandığı risk almayan bir sinematografi. Estetik kaygı var fakat özensiz çalışılan planlar da mevcut.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

Planla birlikte ses değişimleri vs. sağlanıyor.

KURGU –

Plan uzunluklarının birbirleriyle olan uyumu bir ritim yaratabilmiş. Film olması gereken uzunlukta. Anlatıyı destekliyor.

Film:	Bear With Me
Yönetmen:	Daphna Awadish
Tür:	Belgesel, Animasyon
Süre:	4.47

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Yönetmenin duygusal olarak ilgi gösterdiği bu konu, aşağı yukarı türevlerinin halihazırda yüzlerce kere işlediği bir konu olmasından ötürü seyir zevki düşük. İlgi çekici olmak zorunda değil elbette fakat bunun dışında yönetmenin kendisini izletebilmek için sunduğu hiçbir yenilik ya da yenilik arayışının dahi olmayışı seyirciyi filminden ciddi manada uzaklaştırabiliyor.

4 dakika olmasına rağmen yorucu bir anlatıma sahip olduğunu belirtmek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Animasyon tekniği başarıyla uygulanmış.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografide standartlar karşılanırsa da yer yer yetersiz kaldığı hissiyatı seyirciye eşlik edebiliyor.

SES –

Seste özenli bir çalışmadan bahsedilemez. Kolaycılıkla eklenmiş bir dış ses ve adeta basit bir internet aramasıyla ulaşılmış “duygusal piyano müzikleri” ile ucuz klip estetiği yaratıyor.

Dublaj temiz ve iyi kaydedilmiş.

KURGU –

Standartları karşılıyor.

Film:	Bitten
Yönetmen:	Helena Oborska
Tür:	Kurmaca
Süre:	24.13

SENARYO –

Anlatı yapısında kendi klişeleriyle alay ederek zekice bir çözüm geliştiriyor (alay etme esnasında çoktan seyirciye anlatmak istediğini aktardığı için). Matah bir öykü sayılmaz (hatta seyircinin filme olan ilgisini azalttığı da söylenilebilir) fakat yönetmenin konuyu ele alış şekli öyküyü değerlendiriyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin tekdüze bir oyuncu yönetiminden daha fazlasını talep ettiği açık. İsteddiği gergin atmosferi de başarıyla oluşturabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Estetik kaygı mevcut ve anlatımına katkı sağlamaya çalışan kamera üslubuyla dikkat çekici.

SES –

Özellikle çığlık atılan sahnede sesin anlatıma sağladığı katkının ne denli büyük olduğu anlaşılıyor. Bu anlamda başarılı bir ses tasarımına sahip.

KURGU –

Standartlar karşılanıyor.

Film:	Brocoli
Yönetmen:	Eliott Fettweis
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.41

SENARYO –

Tek bir şakanın üzerine inşa edilişi senaryoyu zayıflatıyor. Kendi içerisinde yakaladığı bir mizah var. Aile/aitlik/sahiplik gibi duyguları hicvedebiliyor.

Oluşturulan çatışma özgün ve absürt bir atmosfer yaratımına yardımcı olabilmiş fakat oyuncuların “brokoli gerçeğine” varması kurulan absürt evreni olumsuz etkiliyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen seyirciyi hangi karakterle özdeşleştireceğini iyi biliyor. Absürt ve gerçek evren arasında bir süreliğine kuşkuda bırakışı da etkileyici.

Öykü atmosferi desteklenebiliyor. Yönetmen filmi fazla detaylarla boğmadan temiz bir şekilde hikayesini işleyebiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografi, olabildiğince yalın, öyküyü yormadan ve gerekliliklerini yerine getirerek seyrediyor. Bu anlamda başarılı.

SES –

Temiz ve iyi kaydedilmiş sesler var fakat herhangi bir arayışı yok.

KURGU –

Yer yer ritmi yükseltme hamleleri yapıldığından kurguda bilinçli hareket edildiği söylenilebilir.

Öyküye uygun renk paleti tercihi seyir zevkini arttırıyor. Kurgu tekniği de filmin anlatısına yardımcı oluyor.

Film:	Cell 364
Yönetmen:	Mathilde Babo, Zoé Rossion
Tür:	Belgesel
Süre:	4.14

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Didaktik ve tek yönlü bir anlatım yapısına sahip. Tek anlatıcının deneyimleri üzerine, anıların görselleştirilmesinden ibaret.

YÖNETMENLİK –

Özgün bir bakış açısı tespit edilemediğinden yönetmenlerin varlığı da hissedilemiyor. Binlerce kere tekrarlanan “hapishanelerin zor koşulları” söylemi yineleniyor.

Etkin bir yönetmenlik olmadığını belirtmek gerekir.

SİNEMATOGRAFİ –

Temiz görüntüler alınmış fakat metne bakılırsa bu görüntülerin temiz olmaması gerekiyor. Söyleminin aksine hapishane estetik gözüküyor çünkü tüm kurallar + simetrik kaygı uygulanmış ve güdülmüş. Bu açıdan bakılırsa sinematografinin anlatıya hizmet etmediği söylenilebilir.

Durağanlık fotoğraf kullanımlarıyla güçlendirilmiş.

SES –

Dış ses ile kolaycılığa kaçılmış. Bunun dışında temiz ve standartları karşılayan bir ses tasarımı.

KURGU –

Slayt gösterisini andıran kurgu tekniği, seyirciyi filminden uzaklaştırıyor.

EK

Konuyu tek yönlü ele alışı ve derinleştirmeyişi filmi yüzeyselleştiriyor. “Zor koşullar” fikrinin bile tam anlamıyla seyirciye geçtiği meçhul.

Film:	Da Yie
Yönetmen:	Anthony Nti
Tür:	Kurmaca
Süre:	20.00

SENARYO –

Prince isimli çocuk karakterin kamerası ile başından geçenlere tanıklık etmesi seyirciyi de çocukla özdeşleştirmeyi kolaylaştırıyor. Bakışın (gaze) nerede olduğu üzerine düşünülmüş.

Fakat giriş ve gelişme iyi kurulmuşken sonunda yarattığı beklentiyi karşılayamıyor.

YÖNETMENLİK –

Çocuk oyuncular kusursuza yakın bir performans sergiliyor. Bunda elbette yönetmenin payı oldukça büyük.

Yönetmenin tüm departmanlara hakim olduğu, ekipmanla boğuşma faslını çoktan geride bıraktığı ve sadece anlatısını iyileştirmeye odaklandığı açıkça ortada.

SİNEMATOGRAFİ –

Kamera yaptığı manevralar ile büyük riskler alsa da varlığını unutturmayı başarıyor. Çok kısa bir sürede ortaya kendi üslubunu koyabiliyor.

Crop (kaş) ve aktüel çekimler yerinde/uygun kullanılmış. Riskli araba ve gece çekimlerinin altından başarıyla kalkılabilmiş.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Profesyonelce standartları karşılıyor. Yüksek prodüksiyonun getirisi olarak ses ve kurgu departmanlarında gözle görülür bir profesyonellik mevcut.

Renk paleti tercihi seyir zevkini arttırıyor.

EK

Film çocuk istismarını eleştirmeye çalışırken çok ince bir çizgide duruyor. Kendisi de bu anlamda yaftalanabilecek malzemeler içeriyor. Bu filmin, bu açıdan tekrar tartışılması şart.

Film:	Delphine
Yönetmen:	Chloé Robichaud
Tür:	Kurmaca
Süre:	14.10

SENARYO –

Dış ses ile işleri kolaylaştırıyor fakat ana öyküyü dış sese teslim etmiyor. Bu kaygıyı gütmüş ve görseller ile de destekliyor. Özdeşleşmeye ayırdığı vakit az da olsa karakterlerini derinleştirebiliyor.

Hikayenin başka bir karakter üzerinden anlatılması fikri etkili şekilde başarılmış.

YÖNETMENLİK –

Büyük bir sete kalabalık bir casta (özellikle çocuklara) liderlik edebilmiş ve iyi bir iş ortaya koymuş. Yönetmen, belli ki çocuk oyunculara bile kameranın varlığını unutturabiliyor.

Hedeflediği önermeyi izleyiciye aktarabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Genel olarak yüksek prodüksiyonun getirilerinden faydalıyor. İyi bir kamera, renk vs. profesyonelce. Anlatıma sinematografik bir katkının olduğundan söz edilebilir fakat yenilik arayışında değil.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Anlatımın gerektirdiği ritmi yakalamayı başarabilen temiz bir kurgu. Sıradan ve standartları karşıladığı söylenilebilir.

Film:	Do You Want to Break the Egg?
Yönetmen:	Kuo Po-Yun
Tür:	Kurmaca
Süre:	16.16

SENARYO –

Yönetmenlik kulvarında sıralanan nedenlerden ötürü neredeyse filmin bir senaryosunun ya da anlatım yapısının dahi olmadığını düşünmek mümkün.

YÖNETMENLİK –

Filmin tamamına yayılan bir amatörlük olduğunu söylemek gerekir. Bu amatörlüğe film boyunca hiçbir şeyin tasarlanmadığı düşüncesi eşlik ediyor. Muhtemelen “tuhaf bir tip yarattık, hadi şurada çekim yapalım, hah burası da güzelmiş” gibi bir düşünce ile yakınlarında neresi varsa (parklara, şantiyelere, mağazalara) gidilip çekim yapılmış.

Öğrenci filmi olmanın tüm gerekliliklerini yerine getiriyor. Devamlılık hataları, kötü oyunculuk, aldığı risklerin altında kalışı, bir tek yönetmenin anlayabildiği içeriksel karmaşa sorunları vs. sadece ilk bakışta göze batan hatalardan birkaçı.

SİNEMATOGRAFİ –

Özensiz bir sinematografi olsa da estetik kaygının olduğunu eklemek gerekir. Genel olarak bakıldığında başarılı değil.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Seyircide bu filmin ideal uzunluğunun 2 dakika olması gerektiği düşüncesini oluşturacak kadar sıkıntı verici bir kurgu üslubuna sahip.

Film:	Dogwatch
Yönetmen:	Albin Wildner
Tür:	Kurmaca
Süre:	30.02

SENARYO –

Maddi ve manevi olanın iyi inşa edilmiş bir zeminde tartışıldığı bir metin. Yazar, bir duygunun özünü sıradan olan anın yapısını bozarak verebiliyor. Bu anlamda ayakları yere sağlam basan bir öykü anlatıcılığı olduğu söylenilebilir.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin, karakterlerin inişli ve çıkışlı ruh hallerine mesafeli yaklaşımı, tezat olarak konunun ya da duygunun özüne daha da yakınlaşmasını sağlamış. Oldukça başarılı bir oyuncu yönetimi ve iyi mizansen kurulumu.

4 farklı koldan gelişen öykü kesinlikle birbirine dolanmıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Olabildiğince sade, anlatıyı destekleyen ve ekonomik çözümler bulabilen sinematografisi ile dikkat çekiyor.

Profesyonelce standartları karşılıyor. Başından sonuna estetik bir kaygı mevcut.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Kesinlikle bir ritme sahip. Kendi süresini hissettirmiyor.

EK

Şatafattan arındırılmış, iyi işlenilmiş bir drama. İçinde pek çok soru işareti bulmak mümkün. Risk alan süresi, onun lehine işliyor.

Film:	Eeny Meeny
Yönetmen:	Raphaela Schmid
Tür:	Kurmaca
Süre:	17.00

SENARYO –

Dinginlik ile yakalanan ürkütücü atmosfer. Oldukça sıradan bir öykü, oyuncu yönetimindeki ustalık ve yönetmenin atmosfer yaratımı becerisiyle sıradışı bir seyirliği dönüştürülmüş. “Korkunç ve güzel” oksimoronunu hak ediyor. Çarpıcı bir öykü anlatıcılığı.

YÖNETMENLİK –

Oyunculuklar fazlasıyla inandırıcı, yönetmenin mizansen tasarımına titizlikle yaklaşımı bu kulvarda işini kolaylaştırıyor.

Karakterler arasında kurulan gerilim/iletişim çok etkili şekilde aktarılabilmiş.

Çocuk oyuncu yönetimi çok başarılı. Yetenekli oyuncularla fazla denilebilecek hiçbir detaya girilmeden öykü temiz bir şekilde aktarılmış.

SİNEMATOGRAFİ –

Öyküye katkıda bulunmasından kaynaklı olarak sinematografik bir anlatımın da olduğunu söylemek gerekir. Titiz bir çalışma.

SES –

İyi kaydedilmiş sesler oldukça temiz. Atmosfer seslerinin gizlenilişi profesyonelce.

KURGU –

Kurgu bir enstrüman olarak kullanılmış. Hareketi, harekete bağlama tekniği geliştirilmeye çalışılıyor.

Filmin öyküsüne uygun bir ritim yakalanmış. Her sahne geçişi için yerinde denilebilir.

Film:	Emerge
Yönetmen:	Magali Suescun, Laila M��liz
T��r:	Kurmaca, Deneysel
Süre:	13.08

SENARYO –

Yönetmen görüşüne izleyiciyi muhtaç edecek bulanıklıkta bir senaryo.

Yarattığı gerçeküstü evrenin do  allıklarından ziyade gerçek evrende tuhaf hareketler yapan insanlar d    ncesini akla getiriyor (hadi kaktüs yalayalım, hadi birbirimize t  k  relim gibi). Resmen anla  ılamamak i  in uğraşılmış gibi duruyor.

Deneysel sinemanın gerekliliklerini sağlamıyor.

Y  NETMENL  K –

Kamera her kayıttan çıktığında setin kahkahaya boğulduğu d    ncesini akla getirdiğinden yönetmenin kurduğu evrene inandıramadı  ı açık. Oyuncuların gereksiz zorlandığı d    n  l  yor. Yani aksiyonlar anlamdan ve gerçeklikten kopuk. Bunun tek açıklaması “ama deneyssel” olamaz.

S  NEMATOGRAF   –

Fotoğrafik kareler yakalanmış. Tek kare üzerinden kimi zaman öykü anlatabiliyor. Sinematografiye önem verildiğini hissettiriyor.

9.18’de bitrate problemi mevcut (muhtemelen YouTube kaynaklı).

SES –

Deneysel bir filme göre risk almayan bir ses kuşağı mevcut.

KURGU –

Yine ses dalında olduğu gibi kurguda da deneyssel iddiasında bulunan bir filme göre yoksul kaldığı söylenebilecek bir   slup.

Film:	Emma
Yönetmen:	Aneta Ptak
Tür:	Kurmaca
Süre:	15.40

SENARYO –

Büyük bir kısmı tek mekan/kısıtlı mekan ve küçük kadrosu ile bir evren kurmayı başarabiliyor ama kurduğu evren, özensiz ve geçmişle bağlantı kurmak konusunda başarısız. Hakiki duygular için büyük kırılmaları sipariş ediyor (çocuk yapalım, babam öldü gibi). Bu aslında yazarın da zayıf bir senaryo kaleme aldığı farkında olduğunu gösteriyor.

YÖNETMENLİK –

Sanat yönetmeninin karakterlere giydirdiği kıyafetler, karakterlerin zaafı ya da zayıf yanları vs ile örtüşüyor. Bu anlamda başarılı. Yönetmen konusunda ise iyi bir oyuncu yönetimi olduğu söylenilebilir fakat zayıf senaryosu sebebiyle iyi sonuç alınamamış.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografide doğal ışık tercihi dikkat çekiyor. Estetik kaygı var fakat öne çıkan bir yanı yok.

SES –

Bu filmde sesin sorumluluğu oldukça büyük (özellikle giriş kısmında). Altından iyi kalkılmış.

KURGU –

Aspect-ratio tercihi keyfi duruyor. Yapılan renk ve noise tercihleri ile analog bir hava yakalanabilmiş fakat izleyici oluşturulan nostaljik öğeler üzerinden duygu manipülasyonuna uğratılıyor. Bu tercihin anlatıma bir katkısı olduğu meçhul.

4.47 plan geçişinde ise, aks hatası gibi gözüken riskli bir geçiş var. Tam aks çizgisinde ama kırmıyor fakat karakteri kadraja yerleştirdiği nokta değiştiğinden dolayı seyirciyi filminden atıyor.

Kurguyu hissettiriyor (ama ne pahasına?) Özdeşliği bozma tercihinde de keyfi bir görüntü mevcut.

Film:	Ethereality
Yönetmen:	Ghagiri Kantarama
Tür:	Belgesel
Süre:	14.18

SENARYO –

Kendisinden önceki anlatı modasını ve daha da kötüsü anlatı konusunu taklit ediyor. Bilindik hikayelere yeni bir bakış getirebilmekten yoksun. Göçmenlik, aitlik sorunu ya da ev kavramı gibi başlıkları tartışan filmde “Avrupa’da olabilirim fakat içimdeki Afrikalıyı kimse söküp atamaz” minvalinde düşünceler üretiliyor. Bu anlamda ideolojik bir muadilleşmeden de söz edilebilir.

Klasik anlatı yapısına uygun bir üsluba sahip. Bu işi başarıyla yapabiliyor.

Direkt olarak elindeki konuyu işleyebilirdi fakat bir astronot hikayesi ve onun sağladığı görsellik ile belgeselini daha iyi bir hale getirmeye çalışıyor. Bunu etkili şekilde yapamasa da kolaycılığa kaçmıyor ve seyir zevkini artırıyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, klasik belgesel tekniğinden uzaklaşıp yeni anlayışlara göz kırparabiliyor fakat ne yazık ki bunu tam anlamıyla gerçekleştiriyor.

Astronot planları ve röportajlar farklı sinematografik tekniklerle başarıyla birbirinden ayrılmış.

SİNEMATOGRAFİ –

Görsel olarak bir mizah yakalanabilmiş. Mekan-karakter ilişkisini bozabiliyor (kilisedeki astronot gibi).

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Gösterişsiz ve standartları karşılayan bir kurgusu var.

Film:	Everything Bagel
Yönetmen:	Brendan Hickey
Tür:	Kurmaca
Süre:	13.47

SENARYO –

Özgün bir anlatım yapısına sahip. Düşük bütçe ile çalışılsa da bütçenin düşüklüğünden estetik olarak faydalanılabilmiş. Filmdeki tüm hatalar bir enstrüman olarak kullanılıyor. Bunlara ise sıradan bir öykü eşlik ediyor.

Filmin üslubunun filmi öyküleştirdiği söylenilebilir.

YÖNETMENLİK –

Nasıl yaptıysa sinemadaki tüm kurgu/sinematografi hatalarını yapıp yine de bunu kendi hesabına geçirebilmiş. Aks, 0 derece, hareketi harekete bağlama, devamlılık vs. hiçbir şey yok. Yine de başarılı.

SİNEMATOGRAFİ –

Klasik anlatı sineması sinematografik olarak etkin şekilde eleştiriliyor. Tüm klişeleri yıkmaya gayret eden ve anlatıma katkı sağlayan bir sinematografisi var.

SES –

Ses anlatıyı güçlendirmek için çabalıyor bu anlamda başarılı fakat bazı kayıtlar ve diyalog çekimleri temiz değil.

KURGU –

Özgün kurgusuyla dikkat çekici bir çalışma.

Film:	Ferine
Yönetmen:	Andrea Corsini
Tür:	Kurmaca
Süre:	17.00

SENARYO –

Temellendirilmemiş durağan anlatısıyla seyir zevkini önemsemeden hareket etse de özgünlük arayışı içinde olduğu söylenilebilir.

YÖNETMENLİK –

Grotesk seri katil tiplerini genelde iyi oyunculukla ilişkilendirilir. Fakat bu sıradan görünümü yaratmak groteske göre daha zordur. Yine de kadın oyuncuyu takdir etmek gerekir.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik bütünlük yok. Ancak kamera hareketleri tek başına değerlendirilirse başka bir yorum yapılabilir. Ayrıca filmdeki bu uyumsuzluk, birden fazla görüntü yönetmeni varmış hissiyatı yaşıyor.

Estetik kaygı mevcut. Ray/Steadicam takipleri hoş. Efektler gerçekçilikten uzak.

SES –

Yanlış foleyler yabancılaştırabiliyor. Atmosfer sesleri vs. filmi uzaklaştırıyor.

KURGU –

Ritimsiz kurgu standartları güçlükle karşılıyor.

EK

Yönetmen adeta karakterlerin birbirini yediği bir evcilik oyununa sinemayı alet etmiş gibi duruyor. Ne yazık ki film, izleyicide zaman kaybı yaşadığı hissiyatı uyandırabiliyor.

Film:	Freed
Yönetmen:	Josza Anjembe
Tür:	Kurmaca
Süre:	20.00

SENARYO –

Hapis yaşantısı hakkında iyi bir belgesel olabilir fakat kurmaca değil. Hikaye bu mekan üzerine defalarca tekrarlanan klişelerden ötesini sunamıyor. Karakterler derinleştirilmiyor.

Filmin anlatım yapısında bırakılan büyük boşlukların göze battığını belirtmek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Oyuncuların ruh hali geçişleri çok keskin. Kronolojik bir sorun olmasa da bir sorun olduğunu hissettiriyor. Bunun dışında yönetmen yaratmak istediği atmosferi yaratabilmiş ve hikayesini aktarabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Yenilikleri denemekten kaçınan ve günün modasına uyan bir sinematografi (yakın plan + aktüel takip şeklinde). Işık kurulumu iyi. Post-produksiyon renk tercihi başarılı.

Estetik kaygı var ve anlatıya hizmet etmeye çalışıyor.

SES –

Temiz kaydedilmiş ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Kurgu standartları karşılıyor ve yetkinliği ile dikkat çekiyor.

EK

Film:	Gaia
Yönetmen:	Christophe De Groef
Tür:	Kurmaca
Süre:	28.17

SENARYO –

Küçük ayrıntılar ile büyük kötülüklerin haberini verebilmek konusunda yetkin bir anlatı. Köpeğin kaybolması ile filmin yarattığı duygusallığa kapılıp sadece kıza odaklanması ve diğerleri ile ilgili bilgi vermeyi bitirishi başarılı.

Hiçbir polisiye ögesine başvurmada kendisini bir polisiyeye çevirmeyi başarıyor. Yine de zayıf bir final, belirsiz önerme ve açık anlatımdan puan kaybediyor.

Durgun fakat alt hikaye ile birlikte doyurucu bir anlatıya sahip.

YÖNETMENLİK –

Zaman geçişleri iyi verilmiş. Detay unutturma ve hatırlatma konusunda başarılı. Set yönetimi iyi. Plan sekanslar cesurca. Çocuk oyuncular iyi yönlendirilmiş.

Sanat yönetmeni, kızın montundaki kürk detayı ile iyi bir iş çıkarttığını ortaya koymuş (23. Dakika).

SİNEMATOGRAFİ –

İlk plandaki zomun sebebi nedir? Öylesine mi? Ya da 2.40'daki zoom? Anlatıya hiçbir katkısı yok ve neredeyse ölçek bile değişmiyor.

Ağlama eylemi ile yağmurun eşitlenişi gibi duygu destekleyici arayışlar mevcut. Ya da kahve makinesi görseli vs.

Estetik kaygı var. Steadicam kullanımı titiz. Uzun sekanslar amacına uygun.

SES –

Temiz ve müziklerin girdiği yer çok doğru.

KURGU –

Standartları karşılayan titiz bir kurgusu var. Zaman geçişleri hissedilmiyor. Başarılı.

EK

Nuri Bilge Ceylan'ın Kış Uykusu filminin etkileri açıkça gözüküyor.

Film:	Give It Back!
Yönetmen:	Ruchama Ehrenhalt
Tür:	Kurmaca
Süre:	14.14

SENARYO –

Yıllardır çocuk zorbalığına karşı üretilen kamu spotları ya da reklamlarından farksız. Bu öykünün bir kısa film olarak çekilmesine neden olan farklılıklar seyirci tarafından sorgulanıyor. Eğer yazar ya da yönetmen, “çocuk zorbalığı” tematiğine ait herhangi bir film izlerse kendi yaptıkları çalışmanın neredeyse yüzde doksan oranında aynı filmlerle karşılaşacaktır.

İyi bir dil başarıyla yaratılabilmiş, anlatım tarzı profesyonel standartta fakat bahsedilen nedenden ötürü yeterli değil.

YÖNETMENLİK –

Oyuncu yönetimi iyi. Atmosfer oluşturulabilmiş. Kendi anlatısına hakim.

SİNEMATOGRAFİ –

İlk planda olduğu gibi görüntüdeki dinamik aralık sorunları, ışık patlamaları vs. filminden kopartabiliyor.

Estetik kaygı yok. Eğreti duran plan çekimleri ve kamera hareketleri mevcut.

Bunlar dışında standartları karşılıyor.

SES –

Temiz kayıt, iyi miksaj.

Neredeyse baştan sona kadar çalan müzik filmi fazlasıyla basitleştiriyor.

KURGU –

Temiz ve standartları karşılıyor. Ritme sahip.

Film:	Henet Ward
Yönetmen:	Morad Mustafa
Tür:	Kurmaca
Süre:	22.50

SENARYO –

Tüm etnik motifler ve Doğu klişelerini içinde barındırıyor. Uçkur düşkünlüğü (müzik), hırsızlık (bira çalma), uyuşmuşluk (alkol) vs. bunlardan sadece birkaçı. Aşağılık kompleksinin “yerli bilgi kaynakları” tarafından meşru kılınışı anlatı yapısının omurgasını oluşturuyor.

Küçük bir çocuğun bira çalıp oyuncak bebeğine içirtmesi ya da kocanın sadakatsizliğine karşı büyü yaptırma detayları ile “Müslümanlar ama gizlice büyü yapıyorlar” ya da “ bunlar hayatlarını temellendirdikleri dini bile doğru düzgün yaşayamazlar” önermelerini üretmeye çalışıyor.

Yazar bütün bu motifleri doğrudan (şarkiyatçılığa başvurarak) temeline almak konusunda estetik bir sakınca görmüyor.

YÖNETMENLİK –

Filminde kendi toplumuna yönelttiği oryantalizmden başka bir şey görmek mümkün değil. Bu anlamda yönetmenin Batı’da nasıl takdir göreceğini iyi bildiği söylenilebilir.

SİNEMATOGRAFİ –

Modaya uyum sağlayan özensiz sinematografik üslup. Kameranin kontrolden çıktığı kısımlarıyla seyir zevkini düşürüyor (örneğin banyo çılgılık sahnesi).

1.14’deki gereksiz aksiyon göze batıyor.

Steadicam operatörünün titiz çalışmadığını da belirtmek gerekir.

SES –

Ses kayıt ve miksaj temiz.

Kötü zil sesi kurgusu, müzik devamlılığı hatası ve seviye problemleri mevcut.

KURGU –

Standartlar karşılanıyor.

Film:	How to Disappear
Yönetmen:	Leonhard Müllner, Michael Stumpf, Robin Klengel
Tür:	Belgesel
Süre:	21.05

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Eleştirilerini böylesine ekonomik ve ilgi çekici şekilde veriş, özgün bir anlatım tarzı kazandırmış.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenlerin bir savaş oyunu üzerinden yaptığı çıkarımlar ya da yönetmenlerin çıkarımları üzerinden bir savaş oyununu ele alışı oldukça orijinal bir fikir. Fakat yönetmenlerin tercih ettiği didaktik üslup bu çıkarımların zorlama bir görüntü kazanmasına da sebep olabiliyor.

Aktarılan duygu ile atmosfer yaratılabilmiş.

SİNEMATOGRAFİ –

Oyun görüntüsü de olsa kontrol edilmesi gereken bir kamera mevcut. Güzel ve anlatıya uygun sahneler hazırlanmış. Sinematografik bir anlatıya sahip olduğu söylenilebilir.

FPS problemleri var (render ya da screen recording kaynaklı).

Estetik kaygı güdülmüş.

SES –

Dış ses zaman zaman yorucu olabiliyor fakat iyi kaydedilmiş. Diğer ses tercihleri de oldukça başarılı.

KURGU –

Bazı kısımlarda FPS göstergesi unutulmuş (örneğin 19. dakika).

EK

Sorgulanmadan yapılan eylemi olabildiğince sorguluyor. Ekibin elindeki neredeyse sıfır malzemeye rağmen zekice bir iş ortaya çıkartılmış.

Film:	I'll End Up in Jail
Yönetmen:	Alexandre Dostie
Tür:	Kurmaca
Süre:	23.03

SENARYO –

Kuvvetli bir dramaya tam ortasından giriyor. O noktada halihazırda yüksek olan tempoyu kontrol edebilmesi güç. O yüzden gerilim yaratacak unsurlara dört koldan saldırmak zorunda kalıyor. Bu da hikayeye telaşlı ve aceleci bir hava katıyor.

Öykünün problemleri çözüm noktasına iyi taşınmış.

YÖNETMENLİK –

Çok kısa bir sürede karakterleri derinlikli bir şekilde inceleyip özdeşleştirmeyi beceriyor. Fargo'nun etkisinde kaldığını düşündürten bir hikaye anlatıcılığını üstleniyor.

Mizansenler güzel. Öykü atmosferi kurulabilmiş.

SİNEMATOGRAFİ –

Tıpkı kurgusu gibi esneklik sahibi. Estetik kaygı mevcut. Atmosfer yaratımına yardımcı oluyor. Kamera kullanımı sebebiyle kendisini hissettirebiliyor (yabancılaşma).

SES –

Temiz ve profesyonelce standartları karşılıyor.

KURGU –

Kurgu, sahnenin gerekliliklerine göre şekil almaktan çekinmiyor. Bu anlamda başarılı olduğu söylenilebilir.

EK

İlk kısımda bahsedilen hal, senaryonun sonunu da havada bırakıyor. “Her şeyin daha kötü olması mı yoksa böyle kalması mı” ikilemindeki tercihin temel unsuru da bu gibi gözüküyor.

Filmde yeni bir arayış söz konusu değil.

Film:	I'm Calling Your Father
Yönetmen:	Leon Ristov
Tür:	Kurmaca
Süre:	12.00

SENARYO –

Dingin bir gerginliği başarıyla yaratmış. Aile kavramını temellendirdiği nokta ve onu ele alış şekli konunun kağıt üzerinde iyi tartışıldığını hissettiriyor.

Ritme sahip bir anlatısı ile dikkat çekici.

YÖNETMENLİK –

Oyuncuların dışavurduğu duygularda klişeleşmemeye özen gösterilmiş. Göze sokmak yerine küçük jest ve mimikler üzerinden vererek risk almış ve bu riski lehine çevirebilmiş.

Seyirciyi filmin sonuna hazırlayarak anlatıyı zinde tutmayı başarıyor.

Oyuncu yönetimleri özenli. Atmosfer izleyiciye başarılı bir şekilde aktarılabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Estetik kaygı mevcut. Üslup oluşturmaya çalışıyor fakat kimi kadrajlarda kolaycılığa kaçıldığı söylenilebilir.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

1.57'deki gibi planı plana bağladığı kısımlarda kurgu görünürlüğü artıyor. Gözde çapaklanma yaratabiliyor. Onun dışında kendi içinde bir üslup yaratmaya çalıştığı açık olduğundan başarılı.

Bazı kesmeler araç olarak sıra dışı şekilde kullanılmış.

Film:	It's Nothing
Yönetmen:	Anna Maguire
Tür:	Kurmaca
Süre:	16.22

SENARYO –

Filmin omurgasındaki neden-sonuç ilişkisi ya da sebep-eylem ilişkisi oldukça zayıf. Senaryonun oturduğu neredeyse hiçbir bağlam yok. Bu sorunlar sebebiyle günün sonunda güçsüz bir anlatım yapısı ile seyircinin karşısına çıkıyor.

Yine de net bir dil yakalayabildiğini söylemek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Bu absürt evren için inandırıcı ve bütünlüklü bir atmosfer kuramıyor. Oyuncu yönetimi iyi değil (seyircide hiç prova yapmadıkları düşüncesini doğuruyor).

Şizofrenik durum/iç ses başarılı şekilde tasarlanmış.

SİNEMATOGRAFİ –

Risk almayan ve standartları karşılayan bir sinematografi.

Gece çekimleri titiz.

Klostrofobi daha güçlü aktarılabilirdi

SES –

Ses kayıt ve miksaj başarılı fakat sürekli kullanılan gerilim müziği, filmin seyir zevkini düşürüyor.

KURGU –

Standartlar karşılanıyor, ritme sahip.

Film:	Jarvik
Yönetmen:	Emilie Mannering
Tür:	Kurmaca
Süre:	18.00

SENARYO –

Anlatım yapısı güçlü detayları ile dikkat çekiyor (çocuğun biber yediğindeki gerilimi ve hayatın normal olmadığını hatırlatışı oldukça iyi verilmiş).

Dokunaklı bir durum hikayesi yaratılmış. Kurgusu güçlü. Gündelik yaşamın ritmine benzer sade bir üsluba sahip.

YÖNETMENLİK –

Oyuncu yönetimi ve mizansen kurulumu başarılı. Verilmek istenen duygu seyirciye başarıyla aktarılıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Kamera varlığını öyküden seyirciyi kopartacak derecede hissettiriyor. Sinematografik modaya uyum sağlıyor. Yeni arayışları olduğu söylenemez. Her lensin farklı bir görüntü dili yaratma avantajından bihaber gibi duruyor. Sıklıkla aynı ölçeğin kullanımı seyir zevkini düşürebiliyor. Elbette bu da bir tarz fakat sinematografinin öyküye katkıda bulunmasının yolunda bir engel olduğu gerçeğini de atlamamak gerekir.

SES –

Ses kayıt ve miksaj standartları karşılıyor. Üzerine düşünülmüş. Atmosfer yaratımına doğrudan katkı sağlıyor.

Kulaklık efekti hoş.

KURGU –

Kurguda bir ritim yakalanabilmiş. Anlatıyı destekliyor.

Film:	Life Between the Exit Signs
Yönetmen:	Nicolas Pindeus
Tür:	Kurmaca
Süre:	17.33

SENARYO –

Filmdeki kimi sahneler sanki sadece filmin boşluklarını doldurmak adına yazılmış gibi. Aksi halde “karakterlerin bariz bir şekilde yaşadığı duyguyu fazladan 5 sahnede daha işleyerek anlatmaya ne gerek var?” diye düşündürüyor.

Risk almayan yapısı ile kimi klişelere düşmekten de kaçamıyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen his, mimik denkleminde her zaman doğrusal orantıyı tercih ediyor. Bu gibi tercihler karakterlerini sığlaştırmış.

Film boyunca filmli kamera tercihi ya da eski title tercihinin altı doldurulacak mı acaba beklentisine düşürebiliyor.

Baba özleminin sinematografik dışavurumu (nostaljisinden ötürüyse) başarılı.

Küçük detaylar ile büyük duygular işleyebiliyor (örneğin: duvardaki baba fotoğrafındaki eşofman üstü ile çocuğun giydiği eşofman aynı ya da bir benzeri).

Duygu durumu iyi aktarılmış olsa da zayıf senaryosu sebebiyle etkin bir yönetmenlik gözüküyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Risk almıyor. Yenilik arayışı yok. Klasik anlatı yapısına uygun ve standartları karşılıyor.

SES –

Ses kayıt ve miksaj temiz.

KURGU –

Film kamera özgün bir görüntü üslubu yaratılmasına katkıda bulunmuş fakat kurgunun kendisinin öne çıktığı bir durum yok.

EK

Yara makyajları başarılı.

Film:	Mahi, Angel Of Waters
Yönetmen:	Alireza Ghaderi Aghdam
Tür:	Kurmaca
Süre:	14.12

SENARYO –

Metaforik anlatıma başvurulmuş (el izi, kan izi ya da su verme, su içme detayında olduğu gibi). Karakterler tek yönlü. Yönetmen “iyi görsel efekt yapıyorum hadi buna bir senaryo yazayım” minvalinde özensiz bir düşünce ile yola çıkmış gibi duruyor. Öykü baştan sona özel efektleri göstermek için yazılmış. Tek amacı da özel efekt olan bir hikayenin amacına ulaşamadığı ortada.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, oyuncu yönetimi konusunda titiz değil. Abartılı oyunculuklar ve filmin tahmin edilebilir yapısı seyir zevkini düşürüyor. Senaryoya odaklanıp oyuncu yönetimini ihmal etmiş ve amatör bir görüntü sergiliyor.

SİNEMATOGRAFI –

Estetik kaygı var fakat her şey VFX ve diğer efektler için düşünülmüş.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Kavga sahnesinde siyaha düşmek, kötü çekilen bir sahneyi telafi etmeye çalışan bir kurgu tercihi hissiyatı veriyor.

VFX su efektleri başarılı. Gerçekçi.

EK

Tek başına kullanılan jump-cut’lar.

Karikatürize kötülük/iyilik/aksiyon.

Film kendi hazırladığı hiçbir soruya cevap vermiyor.

Film:	Noa
Yönetmen:	Dekel Nitzan
Tür:	Kurmaca
Süre:	25.00

SENARYO –

Sürekli iki karakterin “burası küçük kasaba” bahanesi ile karşılaşması dramaturjik bir hata gibi duruyor. Eğer o da değilse, bu kısmın oldukça zayıf kaldığını ya da en azından inandırıcı olmadığını söylemek gerekir (kendi evrenini yaratmış olsa bile).

Filmin Noa’yı cezalandırışı -her ne kadar söylem onun lehineymiş gibi dursa da- klasik melodrama tuzağına düşmek anlamına geliyor. Ayrıca yazar, öyküde Noa’nın işsiz ve geçim derdi ile bir başına kaldığı kısma odaklanarak ister istemez cinsiyetçi bir noktada duruyor.

YÖNETMENLİK –

Filmde, herkesin önünde olan olaylara karşı kimsenin tepki vermeyişi ya da en azından işkillenmeyişi dikkate alınırsa; yönetmenin adeta “seyirci ile alay ettiği” söylenilebilir. Bu durum seyir zevkini düşürüyor.

Onun dışında ise oyuncu yönetimi iyi ve karmaşık duygu yapısı seyirciye aktarılabilir.

SİNEMATOGRAFİ –

Kendi kamera üslubuna sahip olsa da sıradan bir sinematografi.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Standartları karşılarsa da bazı kısımlarda öykünün gereğinden fazla uzatıldığı hissiyatını yaşatabiliyor.

Film:	November 1st
Yönetmen:	Charlie Manton
Tür:	Kurmaca
Süre:	24.41

SENARYO –

O kadar güçlü kurulmuş bir karakterin böylesine zayıf (belki de yardımcı oyunculuklar sebebiyle) bir sahne ile kırılıp dönüşebilmesi çok güç. Fakat kin güdüsünü işleyişi bunu tartışması ve taraf yaratması vs. oldukça başarılı.

Aynı zamanda yakalanmak istenen gerçekçilik yakalanabilmiş ve duygu aktarımını sağlayacak kanallar iyi kurulmuş.

YÖNETMENLİK –

Her şeyden evvel ana oyuncunun (Lindsay Duncan) bu film için fazla iyi olduğunu belirtmek gerekir. Diğerleri onun yanında eziliyor. Yönetmenin bu dengeyi kurmak konusunda zorlandığı açık. 18. dakikadaki diğer kadın oyuncu, onu alt edebiliyor. Halbuki öncesinde verilen karakter ibarelerine ve buna uygun sergilenen oyunculığa göre yaşlı kadının o sahnede sessiz kalması neredeyse imkansız. Yönetmen bu tarz detayları sorgulamadan geçmiş gibi gözüküyor.

Mizansenler iyi ve plaka detayı güzel düşünülmüş (14.47).

SİNEMATOGRAFİ –

Yeni arayışlara sahip değil. Klasik anlatı yapısına uygun ve standartları karşılayan bir sinematografi.

Ustaca dolly kullanımı ile etkileyici bir açılış.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

Müzikler, duygu manipülasyonu yapıyor. Bu da filme kolaycılığa kaçıldığı ile alakalı fikirler yakıştırılmasına sebep oluyor.

KURGU –

Standartları karşılıyor. Klasik anlatı yapısı kurgu kulvarında da takip ediliyor.

Film:	Of The Wild Black Dog
Yönetmen:	Berzan Gerşê
Tür:	Kurmaca
Süre:	7.59

SENARYO –

Anlatım yapısı üzerine yeterince düşülmediğini hissettiren bir senaryoya sahip. Anlatıyı oluşturan öğelerin birbirinden kopukluğu, seyircide içi boşaltılmış anlamsız imajlara maruz kaldığı hissiyatını yaşatabiliyor.

YÖNETMENLİK –

Senaryosundaki sıkıntılardan ötürü yönetmenin estetik dokunuşları tespit etmek oldukça güç. Başarı ile sonuçlanmayan bir özgünlük arayışı içerisinde olduğu söylenilebilir.

SİNEMATOGRAFİ –

Filmleri kamera tercihi temellendirilemiyor ve anlatıma katkısı yok. Üstelik analog görüntü kaydının gerektirdiği ekstra özen gösterilmiyor.

SES –

Ses ve görüntü kuşağı arasında bir bağlantı olmadığı gibi herhangi bir uyumluluk da söz konusu değil (elbette olmak zorunda değil fakat olmak zorunda değilse seyirciyi ikna etmek zorunda).

KURGU –

Herhangi bir arayışı yok ve sıradan kurgu üslubuna sahip.

EK

Film adeta “analog kamera bulduk, hadi bir şeyler çekelim” düşüncesi ile tasarlanmış gibi duruyor. Sadece gelişigüzel, özensiz, titiz olmaktan uzak bir sinema biçimini takip etmekle yetinip içeriği boş vermekte bir beis görmüyor.

Film:	Paola Makes a Wish
Yönetmen:	Zhannat Alshanova
Tür:	Kurmaca
Süre:	7.50

SENARYO –

Takındığı yüzeysellik ile filmin tüm enstrümanlarını (dop, ses, kurgu) olabilecekleri en ilkel hallerine indirgemeyi “başarıyor”. Bu alanların tümündeki özensizlik ve senaryonun sadece sonundaki “espriye” odaklanması, filmin izlenilebilirliğine ciddi zarar veriyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin “sürpriz son” kaygısı hem filmin kalitesini düşürüyor hem de anlatının sonunun tahmin edilebilirliği nedeniyle seyir zevkini düşürüyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografiye adeta ilk akla gelen neyse o yapılmış gibi duran bir estetik hakim. Üzerine çok fazla düşünülmediği fikrini akla getiriyor.

SES –

1.15’de ses görüntü uyumsuzluğu mevcut. Hatta filmin baştan sona senkron problemi olduğu da söylenilebilir.

KURGU –

Kurgu filmin mizahının bir parçası. Kurgu ile güldürüyor. O sebeple ritimsizliği ve hataları gözden çıkartılabilir.

7 dakika 50 saniye olmasına rağmen film iki katı uzunluğunda hissettirebiliyor.

EK

Altyazı uzunluğu dikkat dağıtıyor.

Film:	Pearl Diver
Yönetmen:	Margrethe Danielsen
Tür:	Kurmaca, Animasyon
Süre:	9.00

SENARYO –

Yalın üslubuyla vermek istediği mesaja odaklanarak seyredilebilirliğini arttırmaya gayret eden bir anlatım yapısı var. Fakat öyle olunca da kendisini yüzeyselleştirmekten ve aynı zamanda da karakterlerini sığ sulara terk etmekten kaçamıyor.

YÖNETMENLİK –

Tercih ettiği üslup ile filminin derinleşmesine engel oluyor. İlişkilerin insan hayatında büyük bir yer kapladığı varsayılırsa; bu, bundan daha detaylı bir bakış açısını hak ettiği düşüncesini akla getiriyor.

Büyük emek ve çaba isteyen tekniğini senaryosunu uygun bir biçimde aktarmaya yöneltmesi ve kontrolü yitirmemesi dikkat çekici.

SİNEMATOGRAFİ –

Sade ve estetik bir kaygıya sahip. Fazlası olmayan mütevazı bir sinematografik üslup yakalanmış.

SES –

Foleyler iyi, ses standartları karşılıyor.

KURGU –

Yetkin bir kurgu tekniği ile dikkat çekiyor.

EK

Film:	Q: Ghostly Remote Effect
Yönetmen:	Marcus Hanisch
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.43

SENARYO –

Yapı itibariyle kendisinden önceki klişeleri tekrarlayıp anlatısını yoksullaştırıyor. Muğlak bir önermeye sahip ve net olmaktan uzak.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin sadece iki oyuncu ile çalışması hem lehine hem de aleyhine işliyor. Çalışmasında sürekli mekan değiştirerek mekanı da bir karakter haline getirmeye çalışıyor. Bu açıdan başarılı. İmkanları dahilinde bir atmosfer yaratabiliyor. Hikayesini de başarılı bir şekilde aktarabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Birkaç noktada gren ve düşük ışık sorunları mevcut fakat genel olarak bakılırsa standartları karşılayan bir sinematografi.

SES –

Sci-fi türünün alışlageldik ses efektleri kullanılıyor. Ayrıca sesler neredeyse filmin tamamına hakim olan bir duygu düzenleyici görevi de görüyor.

KURGU –

14.29'da genelden amorsa geçerken renk ve ışık devamlılığı kontrolünü yitiriyor. Onun dışında standartlar karşılanıyor.

EK

Gerçek mekanlarla olabildiğince gerçeküstücülüğü zorlayabiliyor. Bu anlamda başarılı.

Film:	Raya
Yönetmen:	Sepideh Berenji
Tür:	Kurmaca
Süre:	13.38

SENARYO –

Anlatım yapısının omurgasını voice-over oluşturuyor. Bu da göstermek yerine çoğunlukla anlatan ve haliyle kolaycılığa kaçan bir yönteme başvurduğuna işaret.

Öykü, ritme sahip.

Yazar, karakterin hocasından gördüğü nahif tavrı karaktere uygulatarak problemlerin iletişim ile aşılabileceği önermesini yalın bir dille aktarabiliyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin yazarlığı ile ön plana çıktığını söylemek gerekir. Yine de oyuncu yönetimi iyi ve temiz bir hikaye anlatıcılığına sahip.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografi standartları karşılıyor. Herhangi bir arayışı mevcut değil.

SES –

Müzik filmin dokusuyla uyuşmuyor (farklı bir hava kattığını da belirtmek gerekir). Onun dışında ses kayıtları ve miksajları temiz.

KURGU –

Kurgu konusunda titiz çalışılmış. Zaman atlamaları, devamlılıklar vs. sorunsuz gibi gözüküyor.

Film:	Shiny Happy People
Yönetmen:	Mathilde Petit
Tür:	Kurmaca
Süre:	20.00

SENARYO –

Mutsuz olma özgürlüğünün elden alındığı bir diktatörlük. “Herkes mutlu olmak zorunda” fikri özgün bir fikir gibi dursa da distopik evren düşüncesi üzerine ilk akla gelenlerden ve muadilleri mevcut. Klasik bir melodramanın absürt bir evren üzerine inşa edildiği gözlemlenebilir.

Fakat atmosfer oluşturulmuş ve yaratılan gerçeküstü evrende karakterlerin problemleri nispeten özgün bir dille aktarılabilmiş.

YÖNETMENLİK –

Çoğunlukla senaryo filmin tüm bileşenlerinin üzerinde. Diğer tüm araçlar öykü altında ezildiğinden ötürü bu konuda yorum yapabilmek zor.

Sanat ve görüntü yönetmenliği enstrümanlarını birleştirip ekonomik kullanarak kendisine bir evren yaratabilme kabiliyetine sahip.

Oyuncu yönetimi ve hikaye aktarımı etkili.

SİNEMATOGRAFİ –

10. dakikadaki pan hareketlerinde olduğu gibi sinematografik olarak da işin üzerine kafa yorulduğunu gösteriyor. Temiz ve standartları karşılayan, estetik kaygıya sahip bir sinematografiden söz edilebilir.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Yetkin bir kurgu anlatıma yardımcı oluyor. Ritmi arttırmaya gayret ediyor.

Film:	Sin Cielo
Yönetmen:	Jianna Maarten
Tür:	Kurmaca
Süre:	24.53

SENARYO –

Kaybolan/kaçırılan kadınları merceği altına alıp yaşanan bu durum karşısında kayıp yakınlarında oluşan ruhsal bunalımı konu edinen Sin Cielo, dikkat çekici bir senaryoya sahip. Buna rağmen sonunda kendisini adeta bir kamu spotuna çevirerek sinemasal anlatıdan uzaklaşıyor. Kurmaca bir filmde ziyade canlandırmaymış gibi hareket etmekte bir beis görmüyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, kalabalık sahne tasarımına hakim. Karakterler sürekli sahneye girip çıksa bile yönetmen kontrolü kaybetmiyor. Ayrıca çoklu diyalog sahnelerinin de titizlikle çekildiğini söylemek gerekir.

Mizansenler oldukça başarılı.

SİNEMATOGRAFİ –

Klasik diyalog amorslarına başvurmuyor. Sinematografik bir arayış olduğu açık.

4:3 tercihi seyircide soru işareti yaratıyor.

SES –

Yönetmen sestem yardım alarak onun üzerine yüklediği sorumluluğu artırıyor. Kızın kaçırılmasını ses kuşağı ile aktarmak gibi ekonomik çözümler yaratabiliyor. Zor olan çoklu diyalog kayıtlarının da altından iyi kalkılabilmiş.

KURGU –

Ritimli ve süresini hissettirmiyor. Standartları karşılayan temiz bir kurguya sahip.

EK

Replik + hareket biraradalığı üzerine kafa yorulmuş. Oyuncu yönetimi oldukça başarılı. Küçük detaylarla büyük duygular vermeye çalışıyor (örneğin: ocaktaki tavanın elini yakması gibi).

Film:	So We Live
Yönetmen:	Rand Abou Fakher
Tür:	Kurmaca
Süre:	15.00

SENARYO –

Karakterler iyi işlenilmiş. Elektriğin varlığı ve yokluğu bir anlamda çocuğun varlığı ve yokluğu ile eşitlik içerisinde. Bunun dışında herkesin, unutmaya çalıştığını ispatlar gibi bir halde oluşu vs oldukça başarılı bir biçimde aktarılıyor. Aile içi gerilim de inandırıcı ve gerçekçi bir şekilde oluşturulmuş.

Savaşın aile kurumu üzerindeki gündelik etkileri üzerine detaylı bir çalışma.

YÖNETMENLİK –

Sahne kurulumu ve mizansenler iyi. Yönetmen özgün anlatım arayışları içerisinde. Oyunculuklar temiz, tek plan görünümü başarılı bir şekilde yönetilmiş.

SİNEMATOGRAFI –

Denemeler yapılmış. Cesur kamera hareketleri. 360 derece sürekli dönse de oluşan ara görüntü boşluklarını ve dead-space'leri doldurmaya çalışıyor.

Çekim planı dikkatlice oluşturulmuş. Filmden sonra da kamera arkası üzerine merak oluşturuyor.

Dar alanda temiz bir çalışma.

Kameranın sağa değil, sola dönüşü bile bir kültürü tanıtmanın aracı olarak kullanılmış (o dilin soldan sağa okunması).

SES –

Ses de sessizlik de iyi kullanılmış. Seti sakladığına ve gizlediğine rağmen iyi bir kayıt alınabilmiş.

Onun dışında ufak tefek sorunları var (dialog geçişleri ve foleylerde). Distortion (gürültü) mevcut.

KURGU –

Göze batmayan kesmeleriyle başarılı ve görünmez bir kurgu. Üzerine düşeni fazlasıyla yerine getiriyor.

EK

Oldukça yetkin bir sinemasal üslup. Elinden geldiğince öyküyü acındırmadan anlatıyor fakat bu olayı daha da acı bir hale getiriyor. Kimi rakiplerinde olduğu gibi oryantalist klişeler ile bezenmemiş. Hatta kadının daha güçlü (tavla metaforu vs.), özgür, sorumlu ve buna karşılık erkeğin çaresiz ve aciz resmedilmesi bu klişelerden uzaklaşmaya çalışıldığının da bir işareti. Eğitim almaya devam eden çocukların detayları ile de bu önerme kuvvetlendirilmeye çalışılıyor.

Film:	Sororal
Yönetmen:	Frederic Even, Louise Mercadier
Tür:	Animasyon, Kurmaca
Süre:	14.56

SENARYO –

Birçok çekim tekniğine elverişli şekilde tasarlanmış bir senaryoya sahip. Stop-motion tekniği ile de bu öykü etkili bir şekilde aktarılabilmiş. Fakat sonunun filmin geri kalanına göre zayıf kaldığı söylenilebilir.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen cansız figürlerle çalışmasına karşılık, figürlere verdiği/eklediği detaylarla gerçekçi duygular yakalayabiliyor. İyi bir gözlemci ve bu alandaki büyük stüdyoların çalışmalarını aratmayacak şekilde kendini geliştirdiği ortada.

Kendisine has bir evren yaratabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Fotoğrafik görüntüler yaratılmış ve ışık konumlandırmaları başarılı.

SES –

Dublaj ve ses tasarımları özenli.

KURGU –

Seyircide olması gereken sürede hissiyatı oluşuyor. Ritim iyi ve standartları karşılıyor.

EK

Modellemeler, mekan tasarımları oldukça titiz.

Film:	Sprinkles
Yönetmen:	Laurence Girard
Tür:	Kurmaca
Süre:	8.56

SENARYO –

Küçük detaylar ile (zil sesi, çocuk gürültüsü gibi) gerçekçi gerginlikler yaratılabilmesinden ötürü mütevazı bir üsluba sahip. Karakterlerin içine sokulduğu stresli atmosfer iyi oluşturulmuş. Fakat ciddi tartışmalar yaratabilecekken anlatının (sonunda) havada kaldığını söylemek gerekir.

Hikayedeki çocuk ve karakterin çocuk sahipliği ihtimali arasındaki bağlantıda, yazarın hangi noktada durduğu muğlak.

YÖNETMENLİK –

Oyuncu yönetimi ve ekip yönetimi iyi. Duygu ve atmosfer aktarımı başarılı.

SİNEMATOGRAFİ –

Yer yer sinematografik bir anlatı arayışında olduğunu düşündürüyor. Duygu ve atmosfer aktarımını desteklemek amacıyla farklı teknikler deneniyor (ters ışık, düşük ışık, kelvin tercihleri gibi).

Bunun dışında standartları karşılayan bir sinematografisi olduğu söylenilebilir.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Hikaye olması gerektiği uzunlukta aktarılıp sündürülmüyor ya da kısaltılmıyor. Bu anlamda başarılı kurgusuyla dikkat çekici.

Film:	Sticker
Yönetmen:	Georgi M. Unkovski
Tür:	Kurmaca
Süre:	18.45

SENARYO –

Sinemanın kendi gerçekliğini yaratabileceğinin farkında olup, bunu yetkinlikle icra eden bir anlatı.

Bütünlüklü yapısı ve mizah anlayışı seyir zevkini artırıyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin ekibiyle yaptığı iş birliğinin (sanat, d.o.p.) olumlu sonuçlar verdiği açık. İyi yönetilmiş ve anlattığı öyküyü profesyonelce işlemiş bir film ortaya çıkartılmış denilebilir.

Önerme etkili bir şekilde aktarılabilir. Yarattığı eğlenceli atmosfer ile seyirciyi heyecanlandırmayı başarabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik unsurlar oldukça profesyonel. Kurguda ritim arttırmasına aracı olacak çekimler yapmaya dikkat edilmiş. Bu da filmin başından sonuna kağıt üzerinde iyi şekilde tasarlandığının göstergesi.

Profesyonelce ve standartları karşılıyor.

SES –

Temiz, profesyonel ve standartları karşılıyor. Herhangi bir arayışı yok.

KURGU –

Standartları karşılıyor, öykünün gerekliliklerini yerine getiriyor. Ritim ve öykü geliştirme hususunda doğrudan etkili.

Film:	Streets of Lagos
Yönetmen:	Dom West
Tür:	Belgesel
Süre:	11.50

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Konunun yönetmenin ilgi alanı olması nedeniyle duygusal ve biçimsel özdeşlik ustalıklı kurulabilmiş. Yine aynı sebepten ötürü işlediği konunun derinliklerine de inebiliyor. Yani bilmediği bir konuyu ve kültürü araştırıyor gibi değil. Patenle takip sahnesi bu ilgi alanının filme katkısına en iyi örnek.

YÖNETMENLİK –

Küçük bir ekip ile büyük bir iş başarabilen yönetmen, tüm departmanlara hakim. Başarılı anlatım tekniği ile kendimizi paten tutkunu gibi hissettirecek kadar başarılı.

SİNEMATOGRAFİ –

Kamera da orada yaşayan halktan birisi gibi tasarlanmış. Denizin dalgaları gibi ya da paten sürerken kameranin kayması gibi. Slow-motion tercihleri yerinde.

Sinematografik olarak neredeyse her türlü manevranın yapıldığı söylenilebilir. Follow focus'lar da ayrıca başarılı.

SES –

Sesin görüntü ile uyumu çok iyi. Müzik tercihleri başarılı. Yormuyor ve destekliyor. Foleyler ve efektlerde de ince bir çalışma mevcut.

KURGU –

Dinamik bir yapıya sahip ve ritmi yüksek. Standartları fazlasıyla karşılıyor.

EK

Kamera doğrudan içeriğe uyum sağlayıp kendisini de paten haline getirerek, seyirciye kayma hissiyatı yaşatabiliyor. Bu bakımdan filmin sadece bir seyirlik değil aynı zamanda bir deneyim aracı olduğunu da belirtmek gerekir.

Film:	Stuff
Yönetmen:	Malu Janssen
Tür:	Kurmaca
Süre:	13.24

SENARYO –

İyi yaratılmış ve özellikle iyi “bunaltılmış” bir karakter tasarımı söz konusu. Aynı zamanda kurulan evrende de kendi gerçekliğine inandırabiliyor. İnişli, çıkışlı duygu durumları dozunda verilmiş. Geçişler gerçekçi ve güçlü bir anlatı oluşmasına katkıda bulunuyor.

Senaryonun serim ve düğüm bölümlerinde yakalanan tamamlanmışlık hissiyatı çözüm bölümünde karşılanamıyor.

YÖNETMENLİK –

Sanat yönetmeni mekanları ve nesneleri oyunun bir parçası haline getirebiliyor. Yönetmen, kalabalık sahnelerin altından kalkabiliyor. İyi bir ekip ve oyuncu yönetimi.

“Aksi yalnızlık” duygusu iyi incelenip aktarılmış.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik arayış mevcut. Hikayeye katkı sağlıyor. Plan-sekans denemeleri yaparak risk almaktan sakınmıyor.

Estetik kaygı var. Özgün bir üslup yaratmaya çalışıyor.

SES –

Sürekli tekrar eden müzik seyir zevkini azaltıyor. Onun dışında temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Kurgu zaman atlamalarına biçimsel katkılarda bulunuyor. Basit kesmelerle bütünlüklü ve ritmi yüksek bir üslup yakalanabilmiş.

EK

Elindeki tüm unsurları anlatı için kullanmaya dikkat eden bir film. Her şeyiyle katkıda bulunmaya özen gösteriyor. Yeni arayışlara çıkabildiğinden seyircide olumlu bir intiba bırakabiliyor.

Film:	Take
Yönetmen:	Oliver Remma
Tür:	Kurmaca
Süre:	11.42

SENARYO –

Kendi kendini parodiye çevirebilen bir öykü. Oyundaki bıkkınlık, yorgunluk ve amatör set ortamı başarıyla oluşturulmuş. Seyirci, küllerin filmdeki yönetmenin babasına ait olduğunu öğrendiğinde bu parodi ve komedi büyük bir drama dönüşebiliyor. Türler arası geçiş esnekliği dikkate alındığında Take filmi, titiz çalışılmış bir senaryo tekniği ile ön plana çıkıyor.

Etkileyici bir kara mizah.

YÖNETMENLİK –

Öykü iyi oyuncu yönetimiyle temiz bir şekilde aktarılmış. Duygu ve hikaye anlatıcılığı konusunda da yetkin bir yönetmen olduğu söylenilebilir.

SİNEMATOGRAFİ –

Kötü bir set ortamı, kötü oyunculuk, kötü yönetmenlik gibi pek çok amatörlüğü bilinçlice destekleyen kötü sinematografi tercihi oldukça yerinde. Öyküye uygun ekipman seçimi ve bunun bilinçli şekilde “kötü” kullanımı da sinematografi üzerine düşünüldüğünü gösteriyor.

Başarılı.

SES –

Sesler iyileştirilebilir. Kimi yerlerde kısık ve boğuk. Onun dışında standartları karşılıyor.

KURGU –

Sıradan bir kurgu tekniği ile standartları karşılıyor.

EK

Babasını iki kere kaybeden adam ayrıntısı da ayrıca filmin seyir “zevkini” arttıran ve içinde takdir edilesi bir zekilik olduğunun göstergesi.

Film:	The Fantastic
Yönetmen:	Maija Blafeld
Tür:	Belgesel, Deneyisel
Süre:	30.00

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Bir belgeselin tek amacı söz konusu meseleyi anlatmak olamaz. Kendi izlenilebilirliğinden de kaygı duyması gerekir. Bu filmi seyrederken gözlerimizi kapatırsak acaba ne kaybederiz?

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin biçim ve içerik arasında kurduğunu zannettiği bağlantı, seyirciyi ikna edemiyor. Belki bir YouTube videosu olabilir fakat bir “sinema” değil.

SİNEMATOGRAFİ –

Adeta “işte arkada da görsel olsun” minvalinde bir düşünceye yaslanılmış gibi duruyor. Film boyunca sinematografinin tümünden ihmal edildiğini söylenilebilir.

SES –

Standartları karşılıyor.

KURGU –

Kurgu, içeriğin düşük ritmini güçlendirebilecekken tam aksine içerik ile bir suç ortaklığı kuruyor.

EK

Hiç film izlemeyen Kuzey Korelileri konu edinen bu film, Kuzey Kore için bile sıkıcı olabilir. 3 dakika sürmesi gereken bir filmin 30 dakikaya uzatıldığını düşündürüyor. Yönetmenin iş bilmezliği filmi sündürüyor. İlgi çekici olabilecek bir konunun heba edildiği söylenilebilir. Ayrıca seyirciye hiçbir delil sunmadığı için kara propaganda mı değil mi ikileminde bırakıyor.

Film:	The Lillies' Seller
Yönetmen:	Igor Galuk
Tür:	Kurmaca
Süre:	18.00

SENARYO –

Paranın varlığından beri tartışılan bu kadar eski bir başlığa olabildiğince yüzeysel bir bakış açısı geliştiriyor. “Zenginlerin parası var ama paylaşmak istemiyorlar” önermesi zayıf. Konunun özüne inildiğinde filmde, “yoksulun ölüme ve öteki duygulara yabancılaştığı” ya da “maddiyatın yoksullar için maneviyattan daha kıymetli olduğu da” işleniyor. İlk bahsedilen önermeyi verirken sonradan söylenenler seyircinin aklına geliyorsa eğer filmin durmak istediği noktada ayaklarını yere sağlam basamadığını söylemek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin kendi varlığını film üzerinde hissettirecek dokunuşlar yaptığını söylemek güç. Pasif bir konumda olduğu söylenilebilir.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografi standartları karşılıyor. Ayrıca filmde bir renk paletinin oluşturulabildiğini belirtmek gerekir.

Estetik kaygı mevcut.

SES –

Müzik oldukça yorucu ve duyguyu sırtlanamadığından alakasız duruyor.

KURGU –

14-15. dakikada kurgu kontrolünü kaybediyor. Zaman atlaması ışık devamlılığı vs. bu kısımda birbirine giriyor.

Film:	The Washing Machine
Yönetmen:	Dominik Hartl
Tür:	Kurmaca
Süre:	24.00

SENARYO –

İdeolojik anlamda risk alan bir anlatı. Kültürlerinde tecavüz var iması oryantalist bir bakışın üretildiğine işaret. Daha da kötüsü “onlar hakkında ön yargılı olma” demeye çalışan karakterlerin, filmde duydukları endişe ile yazar tarafından cezalandırılıyor oluşu. Bu, yazarın da “genellemeyi ya da indirgemeciliği” olumladığını gösterir.

Yine de öykünün karakterleri sıkıştırdığı gerginlik ustaca verilmiş ve bu unsur seyir zevkini fazlasıyla arttırmış. Bahsedilen mesele dışında çok iyi tasarlanmış bir durum öyküsü. Aşırıya kaçılmamış ve hikaye ancak gerektiği kadar uzatılmış.

YÖNETMENLİK –

Oyuncular çekim evinin kendilerinin olmadığını belli ediyor. Seyirci mekan karakter uyumu üzerine prova ihtiyacı hissettiriyor. Onun dışında filmin atmosferi seyirciye başarılı bir şekilde aktarılabilir.

SİNEMATOGRAFİ –

Manevra kabiliyeti düşük. Özenli çalışılmamış ve netlik sorunları mevcut.

Aynı zamanda daire içerisindeki gergin atmosferin ev duvarlarıyla baskılanarak yaratılmak istenen gerginliğin, sinematografik olarak arttırıldığını da eklemek gerekir.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Gayet temiz ve standartları karşılıyor.

EK

Günün sonunda art niyetli bir film olduğu düşüncesi daha ağır basıyor. Normalde kötü vicdan ve önyargıyı ele aldığını söylese de filmde bunun tam tersi oluyor. Seyirci kesinlikle Hassan karakterinin yanında değil ve film boyunca endişeli. Beyazım demeye çalışırken siyahlaşan bir film olduğu söylenilebilir.

Film:	Up at Night
Yönetmen:	Nelson Makengo
Tür:	Belgesel
Süre:	20.10

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Zorlama bir yorum yapılacak olursa, anlatım yapısı kameranın öznelliğini/nesnelliğini tartışıyor denilebilir. Bunu dahi çok başarıyla yerine getirdiğini söylemek güç olur. Tamamen “farklı” gözükmesi için kendini “aynı”ların içine hapsediyor.

Günlük hayat rutinini, içerisine sıkıştırılan röportaj çekimleri vasıtasıyla aktarmaktan ibaret bir anlatım yapısı söz konusu.

YÖNETMENLİK –

Aynı görüntüyü üç kere vermenin anlatıya sağladığı katkı nedir? Tek kötü filmi, üç kötü film yapmak mı? Bu tercih oldukça yorucu ve seyirci bunu “saçmasapan” bulduğundan odaklanmayı bırakıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Zaman zaman düşük ışıktaki ve tek kaynaklı yapay ışıktaki nadiren göze hitap eden kareler yakalanabilmiş. Onun dışında gelişigüzel olduğu anlaşılan kadraj ve kompozisyonlardan ibaret.

Estetik kaygı mevcut değil.

SES –

Ufak tefek hatalar dışında standartları karşılıyor.

KURGU –

Farklı bir kurgu yapısıyla özgünlük yakalamaya çalışılmış. Arayışı var fakat öteki tercihler sebebiyle bu konuda baltalandığı söylenilebilir.

EK

Elektriği olmayan kentten manzaralar, yaşadıkları zor hayat vs. ilginç bir konu olabilecekken filmde yapılan tüm tercihler filmi katlanılamaz kılıyor.

Film:	Visceral
Yönetmen:	Florencia Dupont
Tür:	Kurmaca
Süre:	23.19

SENARYO –

Söylemini/önermesini gölgede ve anlaşılmaz bırakan bir senaryo. Zayıf ve izleyici ile bağ kurma konusunda başarısız. Bütün bunlar kendisini anlaşılmaz kılıyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin üzerinden atamadığı bir amatörlik söz konusu. Oyuncular başıboş bırakılmış ve direktif verilmemiş gibi. Tek duyguya odaklı oyunculuk.

SİNEMATOGRAFİ –

Sadece hoş gözükmesi için gereksiz manevralarla donatılmış. Fakat ne hoş ne de anlatıma bir katkısı olmuş.

Kimi çekimlerde estetik kaygının olduğunu da belirtmek gerekir.

SES –

Ses kayıt ve miksaj özensiz. Kalite problemleri mevcut.

KURGU –

Amaçsız detay planlar seyir zevkini düşürüyor. Planlar arası ritim sorunları ve planı plana bağlama sıkıntıları da mevcut. Bunun dışında standartları karşılıyor.

EK

ULUSAL ÖĞRENCİ FİLMLERİ YARIŞMASI

Film:	Asit Yağmuru
Yönetmen:	Deniz Altun
Tür:	Kurmaca
Süre:	10.15

SENARYO –

Ses kuşağına nazaran görüntünün sırtlandığı hikayenin yükü oldukça az. Bu da anlatıyı sinemadan uzaklaştırarak, radyo tiyatrosu estetiği veriyor (izleyici seyir esnasında gözlerini kapatsa da bir şey kaybetmemiş oluyor).

Hayatından endişe eden bir adamın hayattan bu kadar kopuk bir görüntüde oluşu filmin inandırıcılığına zarar verebiliyor.

YÖNETMENLİK –

Doğal olarak mekanda olmayan ve yapay olarak oraya konulan hiçbir şey ikna edici değil (yağmur, sesler vs. gibi). Karikatürize oyunculuklar göze batıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Objelerin kadraj konumlandırması perspektifi bozuyor. 3.dakikada sinematografi neredeyse kontrol dışı.

SES –

Muhabir sesi kurmaca havasını pekiştirecek amatörlikte. Neredeyse her sahnenin birbirine cross ile bağlantısı rahatsız edici.

KURGU –

Hava ve gün değişimleri, zaman atlamaları özensizce kurgulanmış.

EK

Film:	Bekçi
Yönetmen:	Emir Çantay
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.10

SENARYO –

Giriş ve gelişme bölümlerinde klasik anlatı yapısına sadık şekilde ilerlerken sonuç bölümü aksi yönde olacak şekilde tasarlanmış. Bu anlatıyı yorabiliyor.

Eğer yazar seyir zevkini arttırmak istiyorsa, Sadık'ın hayali mi yoksa gerçek bir karakter mi olduğu sorusuna daha net yanıt vermesi gerekiyor.

YÖNETMENLİK –

Gerçekçi bir atmosfer yaratmaya çalışırken öylece kendi haline bırakılan teatral mimikler göze batabiliyor.

Karakterlerin halihazırda bildikleri şeyleri seyirciye duyurma hatası mevcut (örneğin sürekli oranın yazlık olduğu, kışın boş olduğu bilgisi).

Oyuncuların kafasında hareketi düşünmesi hissiyatı gerçekçilikten uzaklaştırıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Ekipman tercihi konusunda tutarlı ve filmin başından sonuna bir üslup yaratmaya çalışarak hareket ettiği ortada.

SES –

Bazı kısımlarda tüm planlarda atmosfer sesi aynı şiddette (örneğin düdük sesi bile plan değişimlerinde aynı kalıyor).

Bazı kısımlarda diyalog altyazıdan takip edilmek zorunda kalınabiliyor.

KURGU –

19. ve 24. saniye arası anlamsız siyah boşluk.

Dalıp gitme sahnesi oturmuyor.

Bunlar dışında ritim tutturulmuş ve süresini daha az hissettiren bir kurgu üslubuna sahip.

Film:	Çıtır
Yönetmen:	Burak Onat
Tür:	Belgesel
Süre:	23.19

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Klişelerden sakınmaya çalışan anlatı yapısıyla dikkat çeken bir çalışma. Klasik belgeselcilikteki röportaj teknikleri kullanılmamış. Sınıf ayrımı gibi konuları karakterlerin psikolojilerine inerek tartışması takdir edilesi. Ele aldığı konuya travmatik yaklaşımı (yani çocukluğa ya da ilişkilere inerek inceleyişi) seyir zevkini artırıyor.

YÖNETMENLİK –

Kronolojik gidişat iyi kurulmuş. Yönetmen anlatısına hakim ve buna şekil verebiliyor (çoğu amatör belgeselcilikte doğaçlamanın hissedilen ağırlığı başarıyla azaltılmış).

Hikaye tercihi ile ilgi çekerek izlenilebilirliğini arttırmaya gayret ediyor.

SİNEMATOGRAFI –

Araç içi çekimler özensiz olsa da standartları karşılıyor.

SES –

Eksik ses tasarımı. Mekanlar ve planlar değişse de aynı atmosfer sesi duyuluyor (örneğin 2. dakikadaki ses kuşağı).

Ses seviyelerinin eşit olmadığı kısımlar var.

KURGU –

Standartları karşılıyor.

EK

Film:	Dede
Yönetmen:	Ahmet Keçili
Tür:	Belgesel
Süre:	17.29

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Dede isimli film, alışlageldik bir hikayeyi işlemesinden ötürü (köy yaşamı, gündelik sorunlar vs.) anlatım yapısı izlenilebilirliğini arttırmak adına fazladan bir gayret göstermek zorunda. Bu anlamda riskli ve üzerine düşen yük büyük. Anlatının yer yer bunu başarabildiğini söylemek mümkün.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, biçimsel ya da içeriksel arayışlara girmeden hikayesini anlatmaya çalışıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik olarak iyi bir iş çıkartılmış. Estetik kaygı mevcut. Kaydırmalar ya da drone kullanımı tercihleri yerli yerinde.

SES –

Girişteki müzik sesi röportaj sesini bastırıyor. Daha sonra düzelse de bir kısımda tekrar bozuluyor. Ses kuşağına eklenen “duygusal/motivasyonel” müzik seyircide doğru noktada girmediği düşüncesini yaratıyor.

KURGU –

2.26 ve 2.34 geçişi gözde çapaklanma yaratabiliyor. Onun dışında standartları karşılıyor.

Film:	Derinlik Algısı
Yönetmen:	Alperen Albayrak
Tür:	Kurmaca
Süre:	17.22

SENARYO –

Dramaturjik olarak boşluklara sahip bir anlatısı var. Güçlü bir çatı kurmuş olsa da anlatı sonlandığında seyirci kendisini yönetmen görüşünü okumaya mecbur hissedebiliyor. Ayrıca pakete atfedilen gereksiz gerginlik de seyir zevkini düşürüyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen filmdeki enstrümanlara hakim olduğunu hissettiriyor. Yetkin bir üslubu var. Örneğin ana karakteri farklı mayo rengi ile kalabalıktan ayırışı gibi detayları ile diğer departmanları da anlatının bir parçası haline getirmeye çalıştığını ispat ediyor. Oyuncular ve oyuncu yönetimi başarılı.

SİNEMATOGRAFİ –

Renk ışık uyumluluğu iyi. Sualtı çekimleri özenle yapılmış. Mekanda yapılabilecek tüm manevraları yapmaya çalışıyor. Sinematografinin üzerine düşünüldüğünü hissettiriyor.

3.28’de yansımadan set gözüküyor.

SES –

Temiz bir ses tasarımına sahip. Havuzda sesler dublaj gibi duruyor (eğer dublajsa bunun dublaj gibi durmaması daha iyi olabilirdi elbette).

KURGU –

Kurgu yaratıcı ve arayışı var (kendisinin sanki hala kapıda konuşuyor gibi durması vs). Gün geçişini havuzun ışığıyla verişi gibi detaylarıyla başarılı bir görüntü arz ediyor.

Film:	Fermuar Ucu
Yönetmen:	Abdullah Çeper
Tür:	Kurmaca
Süre:	13.01

SENARYO –

Yazar anlatım yapısını tasarlarken anlaşılabilirlik kaygısı güdüyor. Bu kendi lehine işlese de bulduğu çözümler seyir zevkini düşürebiliyor. Örneğin “sana verilen emekli maaşı” cümlesi oradaki karaktere değil seyirciye söylendiğinden ötürü (çünkü o adam zaten bir emekli maaşı olduğunu ve kendisine verildiğini biliyor) kurmaca film algısını pekiştiriyor ve yakalamak istediği gerçekçi atmosferden seyirciyi uzaklaştırabiliyor.

Klasik drama kurallarını takip ederken öykünün sonunun açık uçlu bırakılması seyircide tatminsizlik yaratıyor.

YÖNETMENLİK –

Neredeyse mizansen yok. Karakterin herkesin içinde çaldığı montu geri koyduğu gibi kısımlar dikkate alındığında sahne kurulumuna gerekli özenin gösterilmediği söylenebilir.

SİNEMATOGRAFI –

Yönetmen ölçek değiştirmedikten dolayı sinematografik anlatım kısırlaşıyor.

Gece çekimlerinde ışık, renk ve gren problemleri mevcut.

Focus puller sanki bir aksiyon filminde çalışıyormuş gibi davranıyor.

SES –

2. dakikadaki sahnede atmosfer sesleri diyalogun üzerine bindiğinden anlaşılması güç. 4.25’de ses boğuk.

10.12’de geçişsiz gök gürültüsü yabancılaştırıyor.

KURGU –

Başlangıçta altyazı takibi zor (film durdurmak zorunda kalınıyor).

9.29 – 9.30 geçişi renk sorunu.

Film:	İnziva
Yönetmen:	Mert Eşberk
Tür:	Belgesel
Süre:	17.21

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Anlatı yapısı suça övgü ve suçu olumlama risklerini alıyor. İşlediği hayat hikayesi çoğu kişi tarafından yanlış anlaşılabilir (çünkü içerisinde “yattım pişman değilim”, “ama kazayla öldürdüm” gibi ifadeler kullanılıyor). Yazar buradaki meramını daha anlaşılır kılsa bu riskleri de üzerinden savurmuş olur.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen ele aldığı konuyu klasik belgeselcilik tekniklerini kullanarak yalın bir şekilde anlatmaya çalışıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Standartları karşılayan bir sinematografisi var. Belli planlarda estetik kaygı ile hareket edilip güzel planlar yakalanabilmiş.

SES –

Mikrofonda wind-shield kullanılmadığı için seste standartların karşılandığı söylenilemez. Bu sesler temizlenebilir.

KURGU –

Normal seviyede denilebilecek bir kurgu üslubuna sahip.

Film:	İris
Yönetmen:	Volkan Güteryüz
Tür:	Belgesel
Süre:	20.00

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Çoğunlukla röportaj temelli denilebilecek bir anlatım yapısına sahip. Bu da filmde tüm ağırlığı röportajı veren kişiye teslim etmek anlamına geliyor. Filmin tasarımcılarının kendi dokunuşlarını bu kadar görünmez kılması onları sinema belgeselciliğinden uzaklaştırıp, haber anlatıcılığına yaklaştırabiliyor.

Bunun dışında derdini anlatabilen ve seyirci ile özdeşleşme kurmaya çalışan bir anlatım yapısına sahip.

YÖNETMENLİK –

Yukarıda bahsedilen sebeplerden ötürü yönetmen daha çok aktaran konumunda. Klasik tekniklere başvuruyor ve anlatımını görselleştirmeye çalışarak izlenilebilirliğini önemsedğini gösteriyor.

SİNEMATOGRAFI –

İlk röportaj ölçeğinin bu kadar dar tutulmasının (close-up) anlatıma katkısı seyirci tarafından sorgulanabiliyor. Onun dışında kurallara hakim ve standartları karşılayarak ilerleyen bir sinematografisi var.

SES –

Sesler temiz kaydedilmiş ve iyi miksajlanmış. Oldukça anlaşılır.

KURGU –

Yukarıda bahsedildiği gibi kurguda karakterlerin söylediklerinin ya da çağrıştırdıklarının görüntüleri verilerek filmin seyir zevkinin yükseltilmeye çalışıldığı açık. Bu anlamda standartları karşılıyor.

Film:	Kadın Eli
Yönetmen:	Enes Yurtsever, Turgut Cıgızoğlu
Tür:	Belgesel
Süre:	16.00

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Filmin ilk yarısı (normal şartlar altında) habercilerin “yapamazsın dediler yaptı” minvalinde sunulan başarı öykülerini andıran bir anlatım yapısına sahip. Fakat filmin çekimleri esnasında gerçekleşen kazanın çarpıcılığı hem anlatı yapısını hem de seyirciyi resmen afallatıyor. Bu kazanın filme dahil edilişi ve filmin söyleminin de dışına çıkıp bambaşka bir yola girişi “Kadın Eli” isimli çalışmayı neredeyse film olmaktan çıkartıyor. Bu saatten sonra seyirci, bu çalışmanın film boyutunu değil etik boyutunu tartışmaya açıyor.

YÖNETMENLİK –

Seyirci ister istemez aklında oluşan “iş güvenliği kurallarına uyuldu mu?” ya da “dikkat dağınıklığından ötürü mü böyle bir kaza yaşandı?” sorularına yanıt aradığından, filmin estetik boyutu devre dışı kalıyor. Anlatım yapısı kısmında da vurgulandığı gibi yönetmen bütün bunların dışında etik bir tartışma başlatıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Özensiz bir sinematografiye sahip. Alan derinliği vs. önemsenmiyor. Röportajlarda da kadraj konumlandırması ve ışık kurulumu üzerine fazla düşünülmemiş gibi duruyor. Shutter problemi mevcut (1.30’da). Muhtemelen 1080p’ye upscale edildiğinden genel bir netlik sorunu da mevcut.

SES –

Seste seviye problemi mevcut.

KURGU –

Sürekli aynı görüntünün farklı şekillerde tekrar verilmesi seyir zevkini düşürebiliyor. 12. Dakikadaki shutter problemine ritim sorunu da eşlik ediyor.

EK

Altyazılar daha okunaklı olacak şekilde yeniden düzenlenebilir.

Film:	Kayıp Gözler Zamanı
Yönetmen:	Fatih Güneş
Tür:	Kurmaca
Süre:	12.06

SENARYO –

Verilmek istenen duygu başarıyla aktarılabilir fakat temellendirilmemiş monolog seyir zevkini düşürüyor.

Bunun dışında yazar, tüm önemli aksiyonu (botlar batmış, bizimkiler haber almış vs.) diyalogla vermeyi tercih ediyor. Bütünlüklü bakıldığında bu tavır yazarın yeni bir anlatım yapısı aradığını hissettirse de seyircide kolaycılığa düşüldüğü fikrini oluşturabiliyor. Hikayeyi diyalogla anlatması filmin üzerindeki yükü azaltıyor fakat izlenilebilirliğini de düşürmüş oluyor.

YÖNETMENLİK –

Oyun kurulumunda pürüzler mevcut. Örneğin bir şeyin gizliymiş gibi gözükmesi tüm gizliliği öldürüyor. Gerek bakışlar gerek alışveriş kısımları dikkate alındığında mekandakilerin anlamaması oldukça güç. Bu gibi detaylar dışında yönetmen estetik dokunuşlarını hissettirerek kendi varlığını ön plana çıkartabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Üçte bir kuralına fazlasıyla dikkat edilmiş (+). Renk-ışık uyumluluğuna özen gösterilmiş. Dengeli bir ışık kurulumu.

Evde dead space'ler amatör bir estetik yaratabiliyor (7. dakika).

SES –

Yürüme foley'i yok. Bazı kısımlarda da foley baskın. Diyalog sesleri üzerine çalışılabilir. Monoloğun anlaşılmadığı noktalar var. Telif konusunda da tartışmalı olabilir.

Onun dışında standartları karşılıyor.

KURGU –

Standartları karşılıyor.

Film:	Koşar Adım
Yönetmen:	Cemal Çimen
Tür:	Kurmaca
Süre:	10.00

SENARYO –

Senaryo yapısal hatalara sahip. Klasik anlatı izlediğinde dramatik bir yapıyı takip etse de kırılma noktası (karakterin yakalanması) çözüm bölümünü etkilemiyor.

Yine de bütünlüklü bir anlatı yapısına sahip olduğu söylenebilir.

YÖNETMENLİK –

Özellikle ilk sahnede giriş payı oldukça kısa ve sahneye giren etkisiz karakterler (çaycı gibi) sinematografiyi zora sokuyor.

Onun dışında oyuncu yönetimine dikkat ediliyor ve bu anlamda ana karakter ile iyi bir iş birliği kuruluyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik tutarlılık ya da kamera üslubu yok. Eldeki ekipmana göre bir çekim senaryosu hazırlanmış gibi duruyor (bir aktüel bir sabit ya da slider-tripod) (bu sorun belki de çekim senaryosu hazırlanmadığındandır).

Kırık camın fazladan oraya eklenildiği belli oluyor, daha iyi gizlenebilirdi.

Dar alan çekimleri iyi.

SES –

Sesler temiz ve iyi kaydedilmiş, standartları karşılıyor.

KURGU –

Ara sıra jump-cuta düşülmüş ama devamı gelmiyor. Bu da oluşturulan beklentiyi havada bırakabiliyor. Ritmi bozan detay planlar mevcut.

Kumar sahnesine birkaç geçiş sahnesi istiyor.

Bunlar dışında standartları karşılayan temiz bir kurgusu var.

EK

Sanat yönetmeni polis karakterleri tasarlarken titiz davranmadığını düşündürtüyor (kılık-kıyafet doğru değil ve inandırıcılığı azaltıyor).

Son olarak yönetmen, biyografisindeki İngilizce tercümeyi düzeltebilir (muhtemelen gözden kaçan küçük bir hata).

Film:	Perdeler
Yönetmen:	Fırat Onar
Tür:	Kurmaca
Süre:	14.52

SENARYO –

Film hazırladığı sona dair çok fazla ipucu veriyor. Bu durum da filmi tahmin edilebilir kıldığından dolayı seyir zevkini düşürebiliyor. Böylece izleyicinin ilgisini elinden kaçırın anlatının işi film boyunca giderek zorlaşıyor. Ayrıca zaman atlaması ve geçişler üzerine çok fazla düşünülmediğini hissettiriyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen anne üzerinden seyirciye filmi anlatarak kolaycılığa kaçıyor. Oyuncu yönetiminde problemler mevcut. Karakterlerin duygu durumunu dışa vuruşu oyuna karikatürize bir hava katıyor (dalıp gitme, kasma, yalan söylediğini belli etme gibi). Mizansen eksikliğinden ötürü oyuncuların kimi kısımlarda replik beklediği de hissedilebiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik bir özensizlik söz konusu. Öncelikle seyircinin yansımadan seti görmesi filmin o zamana kadar kurmaya çalıştığı özdeşleşmeyi yerle bir ediyor. Kameranın varlığını titreyerek hissettirmesi de yabancılaştırıcı unsurlardan bir diğeri.

İlk çeyrekte sinematografik bir tutarlılık da yok. Işıklar doğrudan verilerek çığ bir görüntü ortaya çıkmasına neden olmuş.

SES –

Ses iyi kaydedilmiş fakat miksajda sorunlar mevcut.

KURGU –

Kesmeler genel olarak iyi ve kurgu standartları karşılıyor. Kendine ait bir ritmi olduğu söylenilebilir.

Film:	Son Akşam Yemeđi
Yönetmen:	Selinay Güneş
Tür:	Kurmaca
Süre:	13.00

SENARYO –

Kurmaca türünün sınırlarını (deneysele yaklaşmayarak) oldukça riskli bir şekilde zorluyor. Bu da sinema estetiğinden uzaklaşmasına neden oluyor. Senaryosunu ve öyküsünü anlamsızlaştıran bu anlatım üslubu ile izlenilebilirliğini düşürüyor.

YÖNETMENLİK –

Anlatım yapısındaki sorunlar nedeniyle yönetmenin estetik dokunuşlarını tespit etmek oldukça güç.

Dublaj repliklerden vs. anlaşılacağı üzerine oyuncu yönetiminde titiz davranılmadığı söylenebilir.

SİNEMATOGRAFI –

Elde edilen estetik görüntüler mevcut. Işık ve renk uyumuna dikkat edilmiş.

Kontrolden çıktığı noktalar mevcut olsa da (patlamalar vs.) genel olarak standartları karşıladığı söylenilebilir.

SES –

Ses anlatıya katkı sağlamayı amaçlasa da özensizce tasarlandığı için kendisini ön plana çıkartamıyor. Foley altında ezilen ana sesler ve altyazıya muhtaç bırakan diyalog kayıtları mevcut.

KURGU –

Ardı ardına geçen kapı planları, genel kurguya yedirilememiş.

Ses ve görüntü kuşağı arasındaki bağlantı neredeyse tamamen kopuk. En azından birisi diğerinin bir parçası olabilirdi. Böyle bırakıldığında iki farklı film izliyor havasına bürünen seyirci filminden uzaklaşabiliyor.

Kesme-biçme gibi temel kurgu kurallarına hakim fakat ortaya çıkan çalışma nispeten ritimsiz.

Film:	Sonraki Durak: Estonya
Yönetmen:	Baran İsmail Ulaş
Tür:	Belgesel
Süre:	8.37

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Zaman zaman docudrama estetiğine yaklaşan anlatım yapısı ile klasik belgeselcilikten uzaklaşmaya çalışıyor fakat ele aldığı konunun kendisinden önce çok fazla işlenilmesi nedeniyle özgün bir öyküsü ya da bakış açısı olduğu söylenilemez.

YÖNETMENLİK –

Röportajın farklı mekanlarda devam etmesi filmde bir görsellik arayışının olduğuna ve seyir zevkinin yükseltilmeye çalışıldığına işaret.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik olarak standartları karşılıyor, takipler temiz.

SES –

5.09 diyalog sesleri sıkıntılı.

5.35’de kamera arkası sesler özdeşleşmeyi öldürüyor. Müziklerin girdiği noktalar iyi seçilmiş.

KURGU –

Aspect ratio tercihi izleyiciyi sorguluyor. Bu tercih açıklığa kavuşturulsaydı, seyircinin filmle olan mesafesini biraz daha azaltabilirdi.

Film:	Tölütaklar: “Ölümsüz Kahramanlar” Belgeseli
Yönetmen:	Yasin Öztürk
Tür:	Belgesel
Süre:	20.30

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Kurmacadan destek alarak oluşturduğu belgesel anlatısı başarılı sonuçlar veriyor. İşlediği konunun tuhaflığı, seyircinin ilgisini zinde tutuyor.

YÖNETMENLİK –

Röportaj çekimlerinin çoğunlukla aynı mekanda oluşu ve çoğunlukla iki temel açı üzerinden ilerlemesi izleyicide göz alışkanlığı ve yorgunluğu yaratabiliyor. Bu özelliğiyle anlatının izlenilebilirliğini düşürüyor olsa da genel olarak standartları karşılayan bir yönetmenliğe sahip.

SİNEMATOGRAFİ –

Anlatıya elinden geldiğince destek olmaya çalışan sinematografisi ile üzerine düşeni yerine getirebilen bir sinematografisi var.

SES –

Ses tasarımında tercih edilen efektler filme uzun bir fragman havası katıyor. Onun dışında temiz bir kayıt ile standartları karşılıyor.

KURGU –

Kurgu anlatım aracı olarak kullanılmış. Kendine ait bir ritim oluşturabilmiş.

İlk sahnede kullanılan haber ve ekran görüntüleri izleyiciyi belgeselden uzaklaştırabiliyor.

Film:	Vaveyla
Yönetmen:	Birhat Temel
Tür:	Kurmaca
Süre:	14.13

SENARYO –

Vaveyla isimli filmin senaryosu, yazarın tek bir önermeye odaklanması nedeniyle dar bir skalaya hapsoluyor. Çeşitlilikten oldukça uzak. Kendisine benzer yapıdaki diğer senaryoları tekrar etmesinin yanı sıra sırtını “haber değeri taşıyan” gündelik gerçekliğe dayamaktan da sakınmıyor. Yazarın, beslendiği hakikati doğrudan merceği altına alışı, izleyicide kendi bakış açısına ait özgünlük beklentisi yaratsa da bu beklentiyi karşılayacak emarelerden yoksun.

Öyküdeki tüm enstrümanlar neredeyse “insan canını kurtarmaya gelmeyen helikopter, can almaya gelebiliyor” söylemine hizmet etmek için kullanılmış. Bu da filmin tamamının aslında sonu için çekildiği izlenimini doğuruyor.

Ayrıca hikâyenin altyazılarında, senaryonun kendisine yönelttiği bir Şarkiyatçılığı da pekala gözlemlemek mümkün.

Tüm bu unsurlarıyla Vaveyla isimli filmin senaryosu filmin izlenilmesini güçleştiriyor.

YÖNETMENLİK –

Oyuncu yönetmenliğinde neredeyse mizansene yer verilmemiş. Yok denilecek kadar az. Oyuncuların aksiyon karşısındaki tepkileri gerçekçilikten uzak. Örnek vermek gerekirse, karakterlerin hasta çocuğu ilçeye götürebilmek için bindikleri araba sahnesi işaret edilebilir.

Arabayı çalıştıran şoför gaza basıyor fakat lastik kara saplandığı için boşa dönüyor. Peki karakter bu durum karşısında ne yapıyor? Herkesin aklına geleceği üzere, arabanın lastiğini kardan çıkartmak için lastiğin altına bir destek koymak yerine; yan tarafta oturan diğer karakterin yüzüne saniyelerce bakmayı tercih ediyor ve tekrar deniyor. Karakterin yüzüne bakmak arabayı saplandığı kardan kurtarmadığında ne mi oluyor? Şoför tekrar diğer karakter ile bakışıyor ve tekrar gaza basıyor. Arabayı arkadaşının yüzüne dalıp gitmekle kurtaramayacağını anlayan şoför, çocuğu sırtlanıp yürüyerek götürmeye karar veriyor.

Karakterler ile özdeşleşme payının uzun olmaması nedeniyle karakterlerin büründüğü sessizlik iyi temellendirilemiyor. Bu da yaratılan ketum atmosferin tuhaflaşmasına neden oluyor.

Filmin kurgu yönetmenliği de ayrıca tartışılmalıdır. Kullanılan detay planların anlatıma katkısı tespit edilemiyor.

Filimde zaman geçişleri iyi kullanılmış. Bu konuda çocuğun ayakkabısına biriken karın üzerinden, uzunca bir sürenin geçtiğini verebilmek gibi üzerine düşünüldüğünü hissettiren detaylar mevcut.

SİNEMATOGRAFİ –

Filmde yer alan kimi dış genel ölçekli çekimler ile fotoğraf estetiği yakalanmış. 9. dakikadaki takip seyirciyi etkiliyor. Filmin genel olarak “sıkıntısız” gözüken sinematografik anlatımında, panlar ve tiltlerde kameranın kendi varlığını hissettirdiğini de belirtmek gerekir.

SES –

Sesler olması gereken temizlikte. Kulağa batan bir detay tespit edilmedi.

KURGU –

Detay plan gerektirmeyen yerlerde detay planlar eklemenin ritmi bozduğu daha önce de not edilmişti. Bununla beraber diğer planlardan oldukça uzun olan fakat hikâyenin aksında hiçbir şey değiştirmeyen planlar da mevcut.

EK

Film:	Yangın
Yönetmen:	Mustafa Çeliker
Tür:	Belgesel
Süre:	7.30

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Özensiz ve sırtını çoğunlukla anlatıcının (yabancı öğrencinin) doğaçlamasına yaslayan tekniğiyle Yangın isimli filmin özel bir anlatım yapısı olduğunu söylenemez.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen filmdeki unsurların hangisinin nerede dahil olması gerektiğine hakim. Ekipmanla boğuşma faslını geride bıraktığı açık.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik olarak standartları karşılıyor. Hikayeye uyum sağlayıp şekil almaktan kaçınmıyor.

SES –

Sesler temiz kaydedilmiş iyi miksajlanmış.

KURGU –

Kurguda ritim oluşturulabilmiş.

EK

Film:	Ziyafet
Yönetmen:	Fırat Özeler
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.27

SENARYO –

Anlatı yapısı film içeriğini zenginleştiriyor. Örnek vermek gerekirse yazar, mekanı da (apartman) karakterlerden biri haline getiriyor. Seyir zevki yüksek ve yetkin bir anlatıya sahip olsa da filmin sonunda senaryonun başlaması gerektiği yerde bittiği izlenimi oluşabiliyor.

YÖNETMENLİK –

Mizansenler üzerine düşünülmüş.

Sahneyi, apartman girişinden başlatıp mutfığa taşınması daha sonra ise tekrar apartmana geçerek bitirisi dikkate alındığında yönetmenin ana mekana geçmeden ara mekanlar yaratarak seyir zevkini arttırmaya çalıştığı söylenilebilir.

Bu başarısına iyi oyuncu yönetimi ve atmosfer yaratımını da eklemek gerekir.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografi ışık renk uyumluluğundan iyi bir iş birliği doğurabiliyor.

9.02’de yanlış kelvin derecesi göz yoruyor.

SES –

İzleyicinin duygu durumunu yönlendiren ses efektleri anlatıyı basitleştiriyor.

Çarpma sesi gereken etkiyi sağlayamıyor. Kadın karakterin ses kaydı sıkıntılı.

Apartman diyalogları düşükken bu kısımda foleyler yüksek.

KURGU –

Genel geçiş kurallarına uygun. Ritim iyi ve standartları karşılıyor.

EK

Ufak bir son detay olarak bal lekesi devamlılığının da rahatsız ettiği söylenilebilir.

Film:	Zor Zamanlar
Yönetmen:	Mustafa Çeliker
Tür:	Belgesel
Süre:	15.00

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Sinemasal bir anlatıdan uzak, daha çok stok görüntü ve haberci estetiği ile slayt gösterisini andırıyor. En azından görüntü dizilimi ile bir anlatıma başvurulsaydı sanatsal değeri arttırılabilirdi. Böyle olunca belge niteliği olan fakat daha fazla derinleştirilememiş bir anlatı yapısı ile karşı karşıya kalınabiliyor.

YÖNETMENLİK –

Kolaj yöntemi yönetmenin estetik dokunuşlarının tespit edilmesini zorlaştırıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Renk ve ışık tutarlılığı ile dikkat çekiyor. Kullanılan planların birbiri ile uyumlu olduğu söylenilebilir. Fakat mobese görüntülerini andıran kadrajları seyir zevkini düşürebiliyor.

SES –

İyi bir ses tasarımına sahip ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Tanıtıcı planların oldukça uzun sürmesi izleyiciyi filminden uzaklaştırabiliyor, onun dışında standartları karşılayan bir kurgu tekniğine sahip.

EK

Baraka ya da Samsara gibi filmlerde dikkat çeken “durağan anlatı yapısının” kendi iç dinamiğini nasıl oluşturduğu incelenebilir. Bu filme tıpkı o filmlerdeki gibi bir ritim katılabilirse izlenilebilirliğini arttırır.

ULUSAL KISA FİLM YARIŞMASI

Film:	Ablam
Yönetmen:	Burcu Aykar
Tür:	Kurmaca
Süre:	21.50

SENARYO –

Kurmaca esneklik yerine, anı yaklaşımına yakın denilebilecek bir anlatım yapısı tercih edilmiş. Hatta filmin neredeyse belgesel estetiğine yaklaştığını söylemek gerekir.

Klasik anlatı yapısından uzak, modalaşan yeni anlatım yapısını takip ediyor.

Özdeşleşme enstrümanlarını kullanmadan özdeşleştirmeyi başarıyor.

Karakterlerin hem oldukça kırılgan hem de aynı anda "kırıcı" olabilmesi iyi verilmiş.

Duygu kontrolü sağlanmış.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, seyirciyi oyunun içine doğrudan katmanın peşinde. Mekanın atmosferine kamerayı eklemleyebilmeye gayret ediyor. Oyuncu ve ekip yönetimi oldukça başarılı.

Yaratılan atmosfer izleyiciye aktarılabilir.

SİNEMATOGRAFI –

Anlatım yapısında olduğu gibi görüntü yönetmenliğinde de son dönem festival sinematografi modasına uygun tercihler yapılmış. Alışılacak bir üslup olmasından ötürü özgün bir üslubu olduğundan bahsedilemez. Fakat 4:3 tercihi nispeten temellendirilmiş gibi gözüküyor.

SES –

Sesler temiz, standartları karşılıyor.

KURGU –

Kurguda yapılan tercihler sinematografi ve anlatım şekliyle uyumlu olduğundan yine bu alanda kendi kendisini muadilleştirdiğini söylemek mümkün.

Color ve noise yerinde kullanılmış.

Yapım tasarımı titiz.

Senaryo konusunda aynı zamanda filmin, klasik anlatı yapısını takip ettiğini ve bunu sonuna kadar saklayabildiğini de eklemek gerekir.

Anlatımın söz dizimi hem oyunculara yardımcı oluyor hem de çarpıcı bir son yaratabiliyor.

Devrim Eylem Şeker'in oyunculuğu başarılı.

Film:	Anı
Yönetmen:	Elif Turan
Tür:	Kurmaca
Süre:	5.33

SENARYO –

Aniden kırılan yapısıyla bütünlüklü bir anlatım tarzı olduğunu belirtmek güç. Bir filmde ziyade klise öyküden anlatım yapısıyla kendisini sinemadan uzaklaştırıyor ve bu anlamda oluşan beklentileri karşılayamıyor. Yalın bir dil ve çoğunlukla görüntü üzerinden aktarılmaya çalışılan bir üslubu olduğunu da ayrıca belirtmek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Anlatımın yapısındaki dramaturjik hatalara rağmen öykü aktarılabilmiş. Fakat yönetmenin hangi noktada devreye girdiğini tespit etmek zor. Film buna dikkat etmeyi zorlaştırıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Estetik kaygı mevcut. Bu doğrultuda hareket edilmeye çalışılmış.

SES –

Anı bölümünde kullanılan efektler anlatımı güçlendirdiği gibi kurguya da büyük oranda yardımcı oluyor. Özgün müzik anlatıma katkıda bulunuyor fakat girdiği ve çıktığı yerler sebebiyle amatörce yerleştirildiğini söylemek gerekir.

KURGU –

Görüntü kuşağı kurgusu iyi. Ses efektleri ile yaptığı iş birliği başarılı sonuç vermiş fakat müziğin girdiği noktalar –bahsedilen- bütünlüklü yapının bozulmasına yardımcı oluyor.

Risk almaya çalışıyor. Ritme sahip. Filtreler (noise, color vs) yerinde ve uygun kullanılmış.

00.31'deki yansımada set görünüyor.

EK

Dönem görüntüleri titiz. Kostüm, sanat vs. Özgün müzik başarılı.

Film:	Anı
Yönetmen:	Demet Erden
Tür:	Kurmaca
Süre:	9.25

SENARYO –

Kasıtlı olarak yapılmamış temel dramaturji hataları mevcut. Öykünün geneline yayılan bu hatalar sebebiyle filme amatör bir görüntü hakim oluyor.

YÖNETMENLİK –

Neredeyse karakterlerin yürüyüşleri bile inandırıcı değil. Oyuncular replik bekliyor. Kağıt üzerindeki ezber fazlasıyla hissediliyor. Seyirciyi, oyuncuların set öncesi hiç prova yapmadığı ihtimali üzerine düşündürüyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Takiplerde ölçek değişikliği gözü rahatsız ediyor (örneğin ilk plan). Anlamsız detay planlar ritmi bozuyor. Aynı plan içerisindeki ölçek değişimleri (örneğin 7.30’da olduğu gibi) seyirciyi hikayeden kopartıyor. Estetik kaygı yok.

SES –

Sese yapılan işlemler, sesi daha iyi yapması gerekirken onları bozmuş (örneğin 1.30 diyalogu). Müzik eğreti duruyor.

KURGU –

Kurgu ilk andan itibaren kontrol dışı. Başarısız zaman atlamaları bu hengamede en çok göze batanlardan birisi (örneğin 5.50).

Film:	Anoush
Yönetmen:	Deniz Telek
Tür:	Kurmaca
Süre:	13.36 (yönetmen 17.50 yazmış)

SENARYO –

Senaryo klasik anlatıyı takip etse de bu anlatıya sadık kalarak sonlanmıyor. Bunu halihazırda moda haline gelmiş anlatılara ayak uydurduğundan mı yoksa bilinçli mi yaptığı belirsiz. Onun dışında öykünün temiz ve yalın bir üslupla aktarıldığını belirtmek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, oyuncu yönetimindeki tercihleriyle ana hikayeyi filmin sonuna kadar saklamayı başarıyor. Bütünlüklü ve titiz çalıştığı ortada. Senaryoda (tercih ettiği) anlatı yöntemiyle risk almaktan kaçınmıyor.

Duygu ve atmosfer aktarılabilmiş. Oyuncu yönetimi iyi.

SİNEMATOGRAFİ –

Focus puller, kamera operatörü ve görüntü yönetmeni titiz çalışmış. Kameranın üslubu olduğu söylenebilir.

Estetik kaygı var.

SES –

İnişli-çıkışlı sesler aynı sahnede olsa bile iyi kaydedilmiş ve iyi miksajlanmış. Ortam ve atmosfer sesleri başarılı.

KURGU –

Yer yer normal kesmeler yer yer jump-cut kullanımı duyguya göre kurgunun şekil alabildiğini gösteriyor. 7.56'daki color correction'da skin tone hatası var (iç-dış doygunluk ayarı sebebiyle).

Profesyonel sinematografi ile başarılı bir iş birliğine sahip.

EK

10.06'da yer alan başarılı geçiş dikkate alınırsa Anoush, sinematografik bir kurguya da sahip.

Film:	Binbir Gece
Yönetmen:	Mahsum Taşkın
Tür:	Kurmaca
Süre:	16.45

SENARYO –

Masalı anlatanın ölecek olması ile, filmde masalı bitirecek olanın ölecek olması üzerine kurulan bağ seyir zevkini artırıyor.

Standartları karşılayan bir anlatım yapısına sahip olsa da ne yazık ki kağıt üzerinde yakalanabilmiş olan (muhtemelen) şiirselliğin, filmde yakalanılamadığını belirtmek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Oyuncu yönetimi başarılı. Hikaye anlatıcılığında da yönetmenin titizlikle ve ilgiyle çalıştığı açık.

SİNEMATOGRAFİ –

Estetik kaygı mevcut. Fotoğrafik kadrarlar kurma konusunda da başarılı. 12.36'daki kitapların arkasından çıkartılan karakter oyunu dikkat çekici.

Bazı kısımlarda ışık kaynakları yanlış konumlandırılmış.

SES –

Temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Sıklıkla birbirine yakın ölçekli/aynı planı andıran genel planlara düşölüyor. Fakat genel bir değerdendirme yapılacak olursa, düşük ritimli anlatıya hız kazandırabilen bir yapısı olduğu söylenebilir.

Film:	Bir Nehir Kıyısında
Yönetmen:	Muhammed Furkan Daşbilek
Tür:	Kurmaca
Süre:	13.52

SENARYO –

Tüm unsurlarıyla hayali düşman (görünmeyen anlamında) iyi verilmiş. Büyük bir olaya, yalın yaklaşımıyla başarılı bir anlatım yapısına sahip.

Senaryoya radyo desteği işleri kolaylaştırıyor ama anlatıyı da didaktikleştiriyor (Hemingway ve diğerleri de öyle).

Akıllarda oluşan sorulardan birisi: kameraya sıçrayan kan, acaba seyirciyi de faillerden biri yerine koymak anlamına mı geliyor?

YÖNETMENLİK –

Mizansen, oyuncu yönetimi ve sahne kareografileri iyi. Yönetmenin uzun plan tercihleri risk aldığı ve titiz çalışmak istediğinin bir göstergesi. Bu risklerin altından kalkabiliyor ve filmini güçlendirebiliyor.

Atmosfer yaratılabilmiş. İyi oyunculuklar ve mizansen tasarımı.

SİNEMATOGRAFİ –

Focus Puller başarılı. Kamera operatörünün (3/1) takibi başarılı. Doğru noktalardan takipler, iyi konumlandırmalar ve kamera ekibinde profesyonel bir işbirliği söz konusu.

Baştan sona estetik kaygı mevcut. Öykünün ritmine hizmet eden çekimler.

SES –

Çocuk sesi ve radyo sesi normal şartlar altında gerginlik çağrışımı yapmasa bile o amaçla zekice kullanılmış. 7.55’de duygu/müzik tezatlığı örneği iyi. Sesler film boyunca görüntü ile işbirliği içerisinde. Genel olarak temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Temiz bir kurgusu var. Harekete bağlamalar kendisini görünmez kılmaya yaklaşıyor (invisible cut). Öykünün yapısına göre şekil alabiliyor. Ayrıca noise color grading vs. uygun atmosferi destekliyor.

EK

Yara, kir makyajları başarılı. Radyodaki müzikler ve kayıtlar eğer özgünse oldukça başarılı.

Film:	Boğulmanın Adabı
Yönetmen:	Sertaç Koyuncu
Tür:	Kurmaca
Süre:	11.50

SENARYO –

Senaryo mekanını ve karakterlerini olabildiğince ekonomik şekilde kullanarak koca bir toplum manzarası ortaya koymaya çalışıyor. Karikatürize etmeden, mübalağadan uzak bir şekilde “bir arada yaşama ya da bir araya sıkışma” durumunu ele alıyor. Özgün ve deneysel anlatım tarzı ile dikkat çekiyor.

YÖNETMENLİK –

Çoklu diyalog/hareket iyi verilmiş. Yönetmen kullandığı tüm araçları aktarmaya çalıştığı duyguyu vermeye güdülüyor.

İyi oyuncu yönetimi.

SİNEMATOGRAFİ –

Dar alanda manevra kabiliyeti yüksek bir sinematografi. Sahnenin duygusuna hizmet eden bir üslup yakalanabilmiş.

Estetik kaygı var. Klostrofobi yaratılabilmiş. Işık kullanımı başarılı bir şekilde anlatıya hizmet ediyor.

SES –

Ses anlatıya doğrudan katkıda bulunuyor. Foleyler ve efektler başarılı ve sinematografi ile iş birliği içinde.

KURGU –

Öykünün gerektirdiği uzunluğu ve ritmi yakalayan bir kurgu. Oldukça temiz ve ayrıca filmin yaratmaya çalıştığı klostrofobiye uygun tasarlanmış.

EK

SFX ve VFX’ler inandırıcı.

Film:	Çamaşır Suyu
Yönetmen:	Büşra Bülbül
Tür:	Kurmaca
Süre:	15.17

SENARYO –

Yazar, tek mekan ve neredeyse tek karakterli anlatım yapısı tercihi ile büyük bir risk almış olsa dahi bunun altından kalkabiliyor. Anlatımın mütevazı ve ekonomik gözükken yapısını ise büyük ve ciddi denilebilecek pek çok sorunu ele alarak görünmez hale getirmeye çalışıyor. Fakat tüm bunlar ile birlikte yazarın, temelinı attığı öyküye zayıf bir çatı inşa ettiğini de belirtmek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Ana karakter iyi bir gözlem sonucu yazıldığını belli ediyor. Oyuncu yönetiminde oldukça titiz davranılmış. Telefon diyaloglarındaki doğallık dikkat çekici. Gerilim ve çaresizlik etkili şekilde aktarılmış. Atmosfer kurulumu ve duygu aktarıcılığı başarılı.

Kimi kısımlardaysa büyük etki yaratacağı düşünülmüş gibi duran aksiyonlar, karakteri gerçeklikten uzaklaştırmış (şoka girme sahnesi vs.).

SİNEMATOGRAFİ –

Apartmanın ışıklandırması kontrol dışı. Işık devamlılığı yitirilmiş olsa dahi bu durum öyküye hizmet ettiğinden yönetmen bu krizi fırsata çevirebilmeyi başarmış. Işıklandırma haricinde sinematografik bir arayış yok.

SES –

Apartman boşluğunda ses kayıt etmenin zorluğu dikkate alındığında kayıtçının iyi bir iş çıkarttığını ifade etmek gerekir. Apartmanın içindeki diğer karakterlerin dublajı –eğer dublajsa- oldukça inandırıcı.

KURGU –

Aks hataları mekan algısını bozuyor. Kimi zaman seyircide filmin tekrara düştüğü hissiyatı oluşuyor.

Film:	Çerçeve
Yönetmen:	Mert Sata
Tür:	Kurmaca, Deneysel
Süre:	7.31

SENARYO –

Öncelikle doğru bir okuma yapılabilmesi için Çerçeve isimli filmin eleştirisinin çağdaş sanata değil, çağdaş sanatın tüketicisine yönelik olduğunu saptamak gerekir. Yazar rastlantısal olarak (ilgi alanı olmadığından) müzeye giden ve duvara asılan eserleri incelemeye çalışan “kimseleri” merceği altına alıyor. Fakat bunu yaparken sırtlandığı büyük sorumluluğun gereklerini yerine getirmeden (yani tıpkı o müzeye gidenler kadar dışarıdan bir bakışla), hedef aldığı “bu sanat mı? Bunu ben de yaparım” minvalindeki yorumların sıgılığına düşüyor. Anlatımın bakış açısı kısır ve tek yönlü.

Öte yandan yalın ve özgün bir anlatım tarzını da yakaladığını söylemek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Hikaye gereği yönetmenin estetik ağırlığını hissetmek oldukça zor. Fakat film içi bir atmosfer yaratılabildiği ve oyuncu yönetimi konusunda ortaya büyünlüklü ve iyi bir iş çıkartıldığı açık.

SİNEMATOGRAFİ –

Netlik geçişlerinde kameranın varlığını hissettirmesi dışında, genel olarak temiz denilebilecek bir sinematografi. Tek kaçış noktalı perspektif, dead-space doldurma kaygısı gözetilerek kurulmuş ve her şeyden önemlisi risk alan bir sinematografik anlatıma sahip.

SES –

Sesler iyi kaydedilmiş. Standartları karşılıyor. Herhangi bir arayışı mevcut değil.

KURGU –

Sahne arası siyahlardan ziyade başka bir çözüm gerekiyor. Bu sorun ritmi ciddi anlamda bozuyor. Kurgunun üzerine düşen sorumluluk oldukça az olmasına rağmen bu özensizlik sebebiyle seyircilerin özdeşleşme sıkıntısı çektiğini söylemek mümkün.

EK

Deneysel film özelliklerini taşımıyor. Kurmaca film kategorisinde değerlendirilmeli.

Film:	Donuk Bakışlar
Yönetmen:	Rıdvan Karaman
Tür:	Belgesel
Süre:	25.17

SENARYO –

Filmde seyirciyi tanıklık ettirdiği hayatları incelemeye, anlamaya ve özdeşleşmeye iten bir öykü yapısı kurulmaya çalışılmış. Bu gayret filmin sinemadan çok radyo estetiğine yaklaşmasına neden oluyor. Hayat hikayesi + müzik arası şeklinde devam ediyor. Bu iki unsur birbirine bağlanarak hikaye yaklaşık 4-5 ana parçaya ayrılmış. Tercih ettiği bu yapı ile yönetmenin hem kurguda hem de öykü kurulumunda işi oldukça kolaylaştırmış.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, tekniğinin olgunlaşmasına gerekli süreyi tanımadan ve amatörce hatalar yapmayı aldırmandan sadece ilginç bulduğu bu konuyu telaşla filmleştirmeye çalışıyormuş gibi gözüküyor. Film boyunca yönetmenin biçimsel herhangi bir kaygısı olup olmadığını söyleyebilmek güç. Çoğunlukla içeriğin çarpıcılığına ve melodrama yaslanan yapısı üzerine gitmesine rağmen -yine aynı tercihlerden ötürü- Donuk Bakışlar'ı seyircide iz bırakabilecek bir seyirlik haline getirmeyi başarıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Yönetmenlik başlığında bahsettiğimiz tercihler sinematografide genel bir özensizlik görüntüsü ortaya çıkartıyor. Bu haliyle filmin sinematografisinin, Donuk Bakışlar'ın yönetmeni için gerçek bir bahis konusu olmadığı bile söylenebilir

SES –

Ses kayıtlarında standartlar karşılanıyor.

Rakipleri ile karşılaştırıldığında bu filmin müzikleri kadar anlatıma katkı sağlayan hiçbir film müziğinin mevcut olmadığını özellikle belirtmek gerekir.

KURGU –

Seste olduğu gibi kurguda da temel şartlar ve standartlar karşılanıyor. Filmin sonuna konan görüntülerin ayrıca etkileyici olduğunu da ifade edelim.

Film:	Dur, Bak, Dinle, Geç
Yönetmen:	Muhammed Günaydın
Tür:	Kurmaca
Süre:	14.46

SENARYO –

Yazarın karakterlere yaklaşımı mesafeli, özdeşleştirmeden sakınan ve bu tercihleriyle kendi anlatısını deney alanına çeviren cinsten bir yapıya sahip. Deney sonucu aldığı sonuç tartışmaya açık olsa da risk alan yapısıyla dikkat çekici.

Aynı zamanda yalın bir anlatım tarzı ile kendi ritmini oluşturarak zorlama hamlelerden sakınıyor.

YÖNETMENLİK –

Oyuncuların diyalog ritimleri birbirine uymuyor. Seyircide, oyuncuların kendi kendilerine, birbirlerini görüp duymadan prova yapıyorlarmış hissiyatı oluşabiliyor. Belli başlı yerlerde yaratılmak istenen sarkastik gerginlik iyi yaratılamamış. Fakat oyuncuların yeteneği bu hatayı çok göze batırmıyor.

SİNEMATOGRAFI –

Kısıtlı manevra, fazla tekrar alınamamış olabileceği düşüncesini akıllara getirebiliyor. Onun dışında dar alanda oldukça temiz bir sinematografi ve estetik kaygı güdülüyor.

SES –

Sesler temiz ve standartları karşılıyor.

KURGU –

Anlatıya göre şekillenen kurgusu, süresini hissettirmeden başarıyla çalışıyor.

EK

Yönetmen, filmin tüm enstrümanlarını (görüntü, ışık, kurgu, renk) anlatıya hizmet etmek için kullanıyor. Fakat oyuncu yönetiminde denediği metot ne yazık ki bir hata gibi duruyor. Yine de deneyliliği kendisine artı bir puan kazandırmış.

Film:	Düğün Fotoğrafi
Yönetmen:	Cemalettin Baş
Tür:	Kurmaca
Süre:	9.50

SENARYO –

Küçük detaylar vasıtasıyla büyük duygular işlemenin peşinde koşan bir anlatım yapısı mevcut. Aynı zamanda “gurbetçilik” gibi toplumsal bir sorunu, “kişilik” başlığı altında tartışabiliyor. Yazarın, izleyiciye gurbetçiliğin karakter üzerindeki etkisini detaylıca gözlemleyebilme şansı tanıdığı söylenebilir. Bu özellikleri dışında sıradan ve standart denilebilecek bir anlatım yapısını izliyor fakat filmin, tüm araçlarıyla kendi sonuna yani düğün pozuna odaklanması, anlatının diğer bölümlerinin üzerine yeteri kadar düşülmediği hissiyatını doğuruyor.

YÖNETMENLİK –

Diyaloglarda ezber hissiyatı filmin başından sonuna kadar seyirciye eşlik ediyor. Küçük aksiyonlara büyük reaksiyonlar gösterilebiliyor.

Filmin yönetmenlik kulvarında önemli bir sıkıntısı ise: oyuncuların duygu durumu boşluğu vermeleri. Yani “5 saniyelik endişe, sonra replik” gibi.

SİNEMATOGRAFİ –

7.09’dan başlayan ayna planının finale kadar uzaması ve filmin cümlesine yani “düğün fotoğrafına” hizmet edişi takdir edilmesi gerekir. Görüntü yönetmeni ve yönetmen yansımaları kullanma konusunda bu plan haricinde de oldukça başarılı. Bu özellikleri dışında temiz ve tıpkı senaryoda olduğu gibi sıradan bir anlatıyı takip ettiği söylenebilir.

SES –

Ses kayıtları yeterli temizlikte. Gereklilikleri yerine getiriyor.

KURGU –

Söz dizimi konusunda yetkin ve başarılı bir kurgusu var.

EK

Film aynı zamanda bir dönem filmi olması nedeniyle, sanat yönetmeninin sırtındaki yük de oldukça büyük. Fakat görünen o ki sanat yönetmeni bunun altından kalkabilmiş.

Film:	En İyi Kadın Oyuncu
Yönetmen:	Umut Alaz Kökçü
Tür:	Kurmaca
Süre:	20.00

SENARYO –

Sırtını diyaloglara (daha doğrusu monoloğa) dayayan bir anlatım yapısı mevcut. Aceleye getirilmiş gibi duran öykü tasarımı, zayıf dramaturjisinden güç almaya çalışıyor. Estetik kaygıdan uzak ve didaktik. Çok fazla konuşturan fakat göstermeyen üslubu ile seyircide sinemadan uzaklaştığı hissiyatı yaratıyor.

YÖNETMENLİK –

Oyuncular neredeyse hiç direktif almamış gibi duruyor. Bunun dışında “Yeşilçam eskisi” tipi iyi gözlemlenmiş. Karakter yaratımı başarılı. Seyir esnasında yönetmenin bu konuda deneyim sahibi olduğu fikri oluşabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Röportaj sahnesinden sonra gelen 4.20 dış çekimi ya kameranın değişimi ya da tutturulamayan color grading sebebiyle sinematografik bütünlüğü bozuyor. Dış çekimlerde ışık patlamaları da mevcut. İç ve dış çekimler birbirinden farklı iki ekip ya da birbirinden farklı ekipmanlarla yapılmış gibi duruyor.

Estetik kaygı mevcut.

SES –

5. dakikada ya da 8.21’de görülebileceği üzere, ses geçişleri kimi zaman kurgunun imdadına yetişmeye çalışıyor. Fakat çığ bir geçişi yumuşatsa da amatörce bir görüntü oluşmasına engel olamıyor. 16.05 örneği de dikkate alınırsa seslerin zaman zaman bozulduğunu söylemek mümkün.

Bu kulvarda son olarak: film müziği filme amatörlik katan unsurlardan bir başkası.

KURGU –

Aynı karaktere paralel kurgu denemesi başarılı sonuç vermiş. 10.45’deki geçiş göz önüne alındığında kurguda denemeler yapıldığı söylenebilir.

EK

Kasıtlı mı yoksa kasıtsız mı yapıldığını bilmesek de eski oyuncu ile yapılan röportaj sahnesinde kameranın da röportaj yapıyormuş gibi (çift açılı kurulumu) iyi sonuç vermiş.

Film:	Esinti
Yönetmen:	Yiğit Ege Yazar
Tür:	Kurmaca
Süre:	20.42

SENARYO –

Bir türlü kurulmayan iktidarın ve bu durumun yarattığı bunalımın içine hapsolan baba karakteri iyi yazılmış. Fakat senaryonun filmleştirildiği noktada işçiliğin özensiz olması nedeniyle bu seyirciye gerçek anlamıyla “dokunamıyor”.

Öykü önermesi net değil.

YÖNETMENLİK –

Oyuncu yönetimi konusunda mizansen eksikliği dikkat çekiyor. Göze batan pek çok hata mevcut. Örnek vermek gerekirse oyuncuların öylece durup birbirine baktığı kısımlar ya da yemek yememek için elinden geleni ardına koymadıkları kısımlar gösterilebilir. Ayrıca bu amatörce davranışlarından ötürü yardımcı oyuncuların, ana oyuncunun performansını da düşürdüklerini eklemek gerekir.

SİNEMATOGRAFI –

Kadraj konumlandırmalarında titiz bir işçilik söz konusu. Karakterlerin ve önemli nesnelerin kadrage kapladığı alan üzerine düşünülmüş. Onun dışında risk almayan fakat standartları karşılayan bir sinematografi mevcut.

SES –

Foleyler yetersiz (radyo kırılma, bardak kırılma sesleri gözden geçirilmeli). Diyalog kayıtları iyi. Fakat ses konusunda genel bir yorum yapmak gerekirse, Esinti isimli filmde verilemeyen duygunun imdadına müziğin yetiştirilmesi nedeniyle sesin anlatıya zarar verdiği söylenebilir.

KURGU –

1. dakikadaki sıfır derecelik plan geçişi (en az iki plan arasında 30 derece olması gerektiği söylenir) kusurlu gözüküyor. 6.15’deki yaprak detayı da oldukça önemli. Zaman geçişine hizmet etmediği gibi bütünlüğü de bozuyor. Zaman geçişleri bunun dışında da başarısız. Çünkü iç mekan ve dış mekanda ışık vs. devamlılığı da sağlanamıyor/örtüşmüyor. 15. dakikada da adeta Bir Zamanlar Anadolu’da isimli filmde fırlamış gibi gözüken bir plan mevcut. Eğer filmin özgün olmak gibi bir kaygısı varsa, bu plan da oldukça sorunlu denilebilir.

Film:	Göremediğimiz Tüm Işıklar
Yönetmen:	Şeyhmus Altun
Tür:	Kurmaca
Süre:	12.22

SENARYO –

Baba oğul üzerinden ters özdeşleşme ve yüksek gerilim başarıyla kurulabilmiş. Kendine has bir anlatım arayışı ile dikkat çekse de reklam estetiğine yanaşan yapısı bunun tam anlamıyla gerçekleşebilmesine engel oluyor.

İç ritme sahip. Temiz bir şekilde (aynı zamanda başı sonu belli olacak bir biçimde) aktarılabilmiş. Atmosfer oluşturulabilmiş.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen hikayenin ritmini düşürmeden (ve nispeten de artırarak) kendi anlatısına gerekli zamanı tanıyabiliyor. 9.23’de bir örneği görülebileceği gibi mizansen ve oyun kurma konusunda oldukça yetkin.

İyi oyuncu yönetimi.

SİNEMATOGRAFİ –

Ateşin kelvini ile günbatımı kelvini geçişi (yani 10.06) etkileyici. Özgün ve kendine has sinematografik bir üsluba sahip. Modayı takip etmekten ziyade bunun üzerine bir şeyler katmanın peşinde olduğu söylenebilir. Rahatsız edici olsa da anlatıyı destekliyor.

SES –

Sesler temiz, müzik yerleştirimi yerinde. Patlamalar vs. için de titiz bir çalışma yapılmış.

KURGU –

“Anı” bozup yeniden yerleştiren ve bunu titizlikle yapan bir kurgu. Plan kesmeleri rastlantısal gibi dursa da kare kare düşünülmüş. Rakiplerinin bir kısmına nazaran kendine özgün bir kurgu tekniği olduğu söylenebilir.

Flashback’ler de sırtıtmıyor.

EK

Filme uygun olarak tasarlanmaya çalışan özgün anlatı yapısı arayışı tüm departmanlarda mevcut.

Film:	Had
Yönetmen:	Okan Erunsal
Tür:	Kurmaca
Süre:	6.40

SENARYO –

Kurguda yeni denemelere zemin hazırlayan bir anlatım yapısını takip ediyor. Puzzle mantığı ile ilerleyen senaryo, izleyiciyi oyalamayı (daha doğrusu sonuna kadar anlamsız gözüken olaylara tahammül etmesini) kolaylaştırıyor.

Karakterlerle özdeşleşecek kadar zaman ayırmamasından kaynaklı olarak eksik bir anlatıma sahip olduğu söylenebilir. Fakat anlattığı iki ayrı hikayeyi başarılı şekilde birbirine bağlayabiliyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin film boyunca üzerinden atamadığı amatörlik, göze batıyor. Bu ise seyircide yönetmenin diğer departmanlar üzerinde tam anlamıyla bir hakimiyet kuramadığı izlenimi oluşturuyor.

SİNEMATOGRAFI –

Sinematografiye genel bir özensizlik hakim. Öyle ki bu görüntü, üzerine düşünülmüş gibi gözüken ışık tasarımını bile “sanki tesadüfen güzel olmuş” algısına kurban ediyor.

SES –

Standartları karşılıyor.

KURGU –

Öylesine çekilmiş detay planlar, gereksiz ölçek değişiklikleri ve aks hataları mevcut. Fakat yine de deneysel bir kurgusu olduğu söylenebilir.

Film:	Headshot
Yönetmen:	Saki Çimen
Tür:	Kurmaca
Süre:	11.00

SENARYO –

Ana karakterin, duygusuzluğu ve insani niteliklerini yitirşi akabinde ise insanları taklit edip onları incelemeye başladığı kısımlar zayıf yazılmış. Bu nedenle filmde tümünden bir distopik evren yaratıldığı söylenemez. Distopik denilebilecek karakterin de kendi iç dünyasında kendisini dahi ikna etme konusunda yeteri kadar inandırıcı olmadığını söylemek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen aksiyona odaklanıp, mizansenleri ıskalıyor. Bu nedenle elinde hareket kalmayan oyuncular, kimi zaman “öylece beklemek” zorunda kalıyor. Oyuncu yönetimine gereken özenin gösterildiğini söylemek güç.

SİNEMATOGRAFI –

Sinematografi çoğunlukla ezberler üzerinden ilerliyor. Seyirciyi hazırlamadan üslup değiştirmekte bir beis görülmemesi (aniden ortaya çıkan slow-motion çekimler gibi) filmde sinematografik bir bütünlük oluşmasına engel oluyor.

SES –

Kimi yerlerde gereksiz yere kullanılan ses efektleri anlatıyı tek başına manipüle edip boğabiliyor. Eksik ve yanlış foleyler mevcut. Müziklere gösterilen özen film atmosferine gösterilmemiş.

KURGU –

Anlatıma katkı sağlamayan detay planlar dikkat dağıtıyor. Örneğin halihazırda yürüdüğü gösterilen karakterin ayakları ayrıca detay planda da veriliyor. Bu, sahneye bir ritim katmak amacıyla yapılmış olsa dahi -genellikle ritim arttırmak için ilk başvuru olan yöntem olmasından ötürü- filmde bu konu üzerine fazla düşünülmediğini ele veriyor. Ayrıca kurguda yapılan aks hataları da mevcut.

EK

Filmde kullanılan özel efektler ve –eğer kurgu dışı düşünülürse- film müziği oldukça başarılı.

Film:	İklim Değişimi
Yönetmen:	Yasemin Demirci
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.31

SENARYO –

Oryantalist klişelerin yarattığı baskı çok şekillendirilmeden doğrudan aktarılmış. Ele alışı hoş fakat ilk akla gelen şekliyle bunu yapışı anlatım tarzını sıradanlaştırıp özgünlükten uzaklaştırıyor. 9. dakikadaki asansör sahnesi sıkışmışlığı ve yine de kaçamamayı anlatan (film boyunca bu duygu) başarılı bir gösterge olmuş. Hikaye ayrıca diğer Türkler üzerinden de self-oryantalizmi inceleyerek objektif konumunu koruyor.

YÖNETMENLİK –

Türlere giydirilmiş yabancı kimlikleri inandırıcı değil (özellikle ilk 4 dakikada). 12.21'deki Türk oyuncunun performansı dikkat çekici. Bunun da nedenlerinden birisi elbette iyi oyuncu yönetimi. Bunun dışında atmosfer yaratılabilmiş.

SİNEMATOGRAFİ –

Bilinçsizce aks hataları yapılmış (örneğin: 8.42) Aynı planda hareket harekete de bağlanamıyor (belki bunu kurguya yazmak gerekirdi). İlk telefonla konuşma kısmında da aks hatası (11.38) yapılıyor. Hiçbirinin anlatıma bir katkısı olmadığından bu hataların kasıtlı yapılmadığını ele veriyor.

Cesurca yapılan pan ve tilt hareketleri mevcut.

SES –

Standartları karşılıyor. Temiz.

KURGU –

Filmin introsu tahammül sınırlarını zorluyor. Henüz ilk andan böylesine bir risk alışı, öyküyü bu tuhaflığa hazırlamayan yönetmenin seyircisini filminden uzaklaştırıyor. 10.18'de de yoğun şekilde devamlılık (ışık, renk, hareket) hataları yapılmış.

EK

Filme otobiyografik ve “kişisel” bir hava hakim. Yönetmenin kendi kişisel deneyimleri ve yaşantısı üzerinden yola çıkılmış gibi duruyor. 14.50’deki tükürme sahnesi çok kritik. Karakterin kasıtlı mı yoksa kasıtsız mı tükürdüğü muğlak. Kasıtsız tükürüyorsa eğer yönetmenin kendi kendisine yönelttiği bir oryantalizmden de bahsedilebilir. Film kişisel deneyim ve canlandırma olarak başarılı fakat sinemanın ve senaryo denilen enstrümanın kullanılması noktasında sınıfta kalıyor.

Film:	İyi Yemek Öldürür
Yönetmen:	Umut Evirgen
Tür:	Kurmaca
Süre:	15.00

SENARYO –

Filmin geneline karikatürize bir anlatım hakim (karakter tasarımları, bu karakterlerin birbirleri ile olan ilişkileri, ses kuşağındaki gürültü-dinginlik karşıtlığı ya da oyun atmosferi). Tüm unsurlarıyla karşıtlıklar üzerine ilerlemekte bir sakınca görmüyor. Bu da senaryonun derinlikli bir yapıya sahip olmasını engelliyor. Bilindik bir analojiye başvurup daha anlaşılır bir eleştiri yapılacak olursa: “siyahların ve beyazların olduğu fakat grinin olmadığı” bir iş denilebilir. Preprodüksiyon, prodüksiyon ve post prodüksiyonda da bu anlayış varlığını sürdürüyor. Böylece bahsedilen yüzeysellik, filmin tamamına yayılmış oluyor.

Bunlarla birlikte, öykünün akıcı ve temiz bir üslup ile aktarıldığını da belirtmek gerekir. Fakat net olmayan önermesi ve zayıf sonu, bu özelliğini gölgeliyor.

YÖNETMENLİK –

Senaryo konusundaki hatalı tercihlerine rağmen yönetmenin anlatısını yetkinlikle kurguladığı söylenebilir. Oyuncu yönetimi temiz, atmosfer kontrolünü kaybetmiyor. Duygu aktarımı sağlanmış. Kullandığı farklı iki ortam gereği neredeyse iki farklı türün yönetmenliğinin de altından aynı anda kalkabiliyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Anlatının yüksek karşıtlık içeren yapısına ayak uyduran, sahnenin gereklerine göre şekillenen, yetkin ve titiz çalışılmış bir sinematografi. İyi ışık kurulumu ve doğru olduğunu hissettiren açılar mevcut. Kontrastı yüksek renkler, çok düşük ya da çok yüksek aydınlatma detayları vs. seyir zevkini artırıyor. Işığın bu anlamda bir enstrüman olarak kullanıldığı söylenebilir.

SES –

Filmin tamamen bir ses muhalefetine uğradığı söylenebilir. Tıpkı ucuz bir radyo programıymış gibi karakter konuştuğunda müzik kısılıyor, sustuğunda ise müzik tekrar arttırılıyor. Duygu durumuna hizmet etse de klişelere müracaat etmekte bir beis görmüyor. Örneğin acele edilen kısımlarda distortion gitarlar, sakin olunan kısımlarda ise nahif bir jazz konuluyor. Bu anlamda müziğin yardımcılığı film için oldukça abartılmış. Her sahnenin duygusuna uygun bir müzik konulmak zorunda değil. Aksi halde anlatıyı amatörleştirebiliyor.

KURGU –

Kurgu kendi içinde bir ritme sahip olup anlatıya hizmet ediyor olsa dahi tekrara düşüyor. Kimi kısımlarda ise karşıtlıklar fazlasıyla vurgulandığı için izleyiciyi uzaklaştırabiliyor.

EK

Film:	Kara Kutu
Yönetmen:	Can Deniz Atıcı
Tür:	Kurmaca
Süre:	14.45

SENARYO –

Senaryo, “iyi kurgulanmış bir polisiye” özelliğini sonuna kadar saklıyor. Güçlü bir drama. Aslında delil olma özelliği taşıyan detayları (çöp kokusu, aşırı parfüm sıkma, oda kokuları vs.) ile seyirciye gözlemcilik de atfedebiliyor.

Yalın bir anlatıma sahip ve baştan sona bütünlüklü yapısını koruyor.

YÖNETMENLİK –

Ana oyuncu kameranın varlığını hissediyor ve hissettiriyor. Tutuk ve donuk bir oyunculuk söz konusu. Direktife odaklandığı açık. Elbette senaryonun sonu itibarıyla bu hâl, anlaşılır kılınabilir fakat eğer senaryo sebebiyle tutuk bir oyunculuk sergileniyorsa bu sefer de karikatürize bir karakter olma riskini alıyor demektir.

Öte yandan filmin sonuna hazırlayışı ve burada işlediği duygular iyi aktarılmış.

SİNEMATOGRAFİ –

Klasik anlatı sinemasının kalıplaşmış görüntü yöntemlerini takip ediyor. Bu anlatıda gerekli görülen fotoğrafik kurallara uygun. Fakat sinematografik bir katkı ya da arayıştan söz edilemez.

Yine de estetik kaygının olduğunu ve standartları karşıladığını belirtmek gerekir.

SES –

Kulaklık sesi üzerinden ambiyansı verme detayı oldukça hoş. Profesyonel kayıt, iyi foleyler ve iyi bir miksaj.

KURGU –

Asıl gösterilmesi gerekeni en sonda göstererek kurgusal bir anlatımı (kuleshov effect) zorlayan yönetmen, aldığı bu riskin (risk çünkü seyirciyi oyalaması gerekiyor) karşılığını verebiliyor.

EK

Yönetmen, seyircinin önüne attığı ufak deliller ile onu filme dahil etmenin peşinde.

Son olarak keman öğretmeninin de oldukça başarılı bir performans sergilediğini belirtmek gerekir.

Film:	Karakutu Masalı
Yönetmen:	Ufuk Çavuş
Tür:	Kurmaca
Süre:	8.48

SENARYO –

Hikayede belli ki sahne oyunculuğu ve kamera önü oyunculuğu arasında emek-efor kıyaslaması/ilişkisi kurulmuş. Yönetmen asıl zor ve kutsal olanın sahne oyunculuğu olduğunu söylemeye çalışırken diğer sektörde işlerin daha stresli ve zor olduğunu istemeden ortaya koyması anlatım yapısı içinde muhalefet yaratıyor. “Bakın bu insanlar, bu sektörlerde muhtaçlar” eleştirisini taraftarlık yapmadan ele alsaydı yüzeysellikten sıyrılabilirdi. Belki de Karakutu Masalı için, “bu muhtaciyetin nedeni, ajans sahipleri mi yoksa arz-talep ilişkisi mi” gibi soruların sorulması daha uygun olabilirdi. Bu anlamda daha net bir önerme için senaryonun ve anlatım yapısının radikalleşmesi gerektiği söylenebilir.

Ayrıca prova esnasında audition’ı düşledikleri için ve bu meslekle maddiyat temelli bir ilişki kurdukları için sahne oyunculuğuna asıl saygısızlığı yapanlar oyuncuların ta kendisiymiş gibi duruyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen hem teatral hem sinema hem reklam oyunculuğunu başarıyla aktarabilmiş. Oyuncular da buna göre şekil alabilen esneklikte. Atmosfer yaratılabilmiş.

SİNEMATOGRAFİ –

Kamera takipleri ilgi çekici fakat bazı planlarda özensiz manevralar ve konumlandırmalar yapabiliyor.

SES –

Standartları karşılıyor. Diyalogların ses seviyelerinde ufak tefek problemler mevcut.

KURGU –

4:3 tercihinin anlatıma katkısı sorgulanıyor. Bu belirsizlik giderilebilirdi. Onun dışında standartları karşılıyor.

EK

Kendi yaptığı işi kutsallaştırırken, öteki işlere üstten ve aşağılayıcı yaklaşımı (ya da öyle görünümü) hoş değil. “Iphigenia çalışıyor ama ucuz ayakkabı reklamları ona saygı duymuyor.”

Film:	Madun
Yönetmen:	Ali Cabbar
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.30

SENARYO –

İnandırıcı olmayan dramaturjik hatalar mevcut (örn: cüzdan düşürmek). Filmden sadece bu tesadüf çıkartılsa bile filmin anlatı yapısı darmadağın oluyor. Bu da filmin sağlam bir anlatı temeli üzerine inşa edilmediği anlamına geliyor. Senaryonun neredeyse ilk dakikalarda dahi tahmin edilebilir yapısı seyir zevkini ciddi oranda azaltıyor.

YÖNETMENLİK –

8.dakikada olduğu gibi ana karakterin pek çok kez teatral denilebilecek bir oyunculuk sergilediğini görmek mümkün. Bunun dışında genel olarak sahneler, doğrudan kağıttaki gibi – yani üzerine prova düzeltilmesi yapılmadan- canlandırılmış. Yardımcı oyuncunun oyununu diğer oyuncular düşürüyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Takiplerin ardından geçilen genel planlar sinematografik bütünlüğe zarar veriyor. Estetik kaygı yok.

SES –

18.10'daki ses geçişi oldukça sorunlu onun dışında standartları karşılıyor.

KURGU –

Kurgu sıradan, standartları karşılıyor.

Film:	Münhasır
Yönetmen:	Yeşim Tonbaz
Tür:	Kurmaca
Süre:	10.13

SENARYO –

Halihazırda dozu yükseltilmiş bir dramaya yaptığı son dokunuşla, seyircinin duygularını sömürmeye odaklanan bir anlatım yapısına sahip. Kendi kendisini bir bilmece ya da oyuna çevirerek seyir zevkini arttırması ya da merak unsurunu diri tutarak seyir zevkini arttırması dışında göze batan bir özelliği olduğu söylenemez.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, oyuncu yönetimini abartmadan ve elindeki enstrümanların kontrolünü yitirmeden çalışarak neyi nasıl vereceğini iyi bildiğini ispatlıyor. Hedeflediği duygu aktarımına ulaştığı açık.

SİNEMATOGRAFİ –

İlk planda takipten amorsa geçmesi gibi, başvurduğu sinematografik oyun konumlandırması başarılı. Estetik kaygı var. Follow focus temiz. Dolly-zomlar duyguyu destekleyecek şekilde – olması gerektiği yerde- kullanılmış.

SES –

Foleyler ve ona eşlik eden diyalog kayıtları oldukça temiz, anlaşılır. Ses kuşağında standartlar karşılanıyor.

KURGU –

Filmde kurgunun sündürülmediği söylenebilir. Film içi ritmi yaratabiliyor. Sıradan ve standartları karşılıyor. Göze batan bir kurgu hatası yok. Ayrıca color gradingin dikkat çektiğini söylemek gerekir.

Film:	Paydos
Yönetmen:	Öykü Orhan
Tür:	Kurmaca
Süre:	18.11

SENARYO –

Senaryonun, maddiyat ve maneviyat gibi kavramları “koku” gibi temel bir duyu üzerinden tartıştıran ya da kaybetmek ve kazanmak eylemlerinin anlam karşılığını birbirlerine yakınlaştıran yanıyla standartların üzerinde bir yapısı olduğu söylenebilir. Yalın ve temiz bir üslup. Geçim derdi, yalnızlık, stres, annelik gibi pek çok başlığı da ayrıca merceği altına yatırıyor.

Bununla birlikte senaryonun zayıf olduğu yanlar da mevcut.

Yazar, serim ve düğüm bölümüne kadar öyküyü ustaca geliştirebilse de çözüm bölümünde mantıksal bir hata yapıyor (kendi evrenini gerçeklikten uzak kurmuş olsaydı buna mantıksal hata diyemezdik evet ama filmde doğrudan “gerçekçi” bir evren tercih edildiği anlaşıyor). Seyirci, karakterin çocuklara “sadece başka bir işe girdim” diyerek işin içinden sıyrılabileceğini bildiği için kadının filmin sonunda kendisini benzinle yıkamasını tuhaf ve inandırıcılıktan uzak buluyor. Çünkü çocukların yargılayıcılığı dikkate alınması gerekiyorsa eğer onların gerek yaşları itibarı ile gerekse filmdeki konumları itibarı ile oldukça güçsüz tasarlandığını gözden kaçırmamak gerekir.

YÖNETMENLİK –

Oyuncular rolüne hakim. Ana karakter iş ve evde iki ayrı rolü üstleniyor ve bunu oldukça başarıyla yerine getiriyor. Bu iki rolü yönetmenin vasıtasıyla birbirinden ayırabilmiş fakat hatırlatanlarla aradaki ayrımı kasıtlı olarak yok ediyor. Oyunculuk yönetimi ve oyuncunun buna uyum sağlayışı dikkat çekici.

Anlatım görsel öğelerle de desteklenmiş (7. Dakikada merdivenlerden yokuş yıkırı çıkış vs. gibi)

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografi risk almayan yapısıyla ve estetik kargısıyla genel standartları karşılıyor.

SES –

Ses miksajı özensiz. Diyaloglar zor anlaşılıyor. Atmosfer sesleri ve foleyler diyalogların üzerinde. Eksik foleyler mevcut.

KURGU –

Sinematografi ile iyi iş birliğı, temiz ve anlatıya katkı sağlayan bir kurgu üslubu.

EK

Filmde el makyajı, el yaraları vs. titizlikle yapılmış.

Film:	Sarı, Siyam, Kanocular ve Ev Sahibi
Yönetmen:	Esme Madra
Tür:	Kurmaca
Süre:	20.04

SENARYO –

“Farklı” denilebilecek bir anlatım yapısına sahip. Risk almaktan sakınmayan fakat “gerçek” ile kurduğu bağlantının ne tam kopuk ne de tam olarak bağlı olması nedeniyle öykünün yaslandığı tek malzeme “farklılık” oluyor. Böyle olunca da filmdeki tüm unsurlar “farklı olmak” amacına hizmet etmeye çalışıyormuş gibi duruyor. Bu anlamı da muğlaklaştıran bir şey olarak öykünün aleyhine işliyor.

Yine de rakipleri ile kıyaslanılırsa -anlatı kulvarı için- oldukça özgün çalışmalardan biri olduğu söylenebilir.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin oyuncu tercihleri, absürt evrende özdeşleşmeyi zorlaştırıyor. Karakterler tek bir rol/duguya odaklı tasarlanmış. Film boyunca tek düze ve yüzeyseller. Örneğin kanocular arasında yaratmaya çalıştığı uyumluluk, en uyumlu olmaları gereken yerde yani dans koreografisinde bozuluyor. Bu gibi ufak detaylar karakterlerin inandırıcılığını zayıflatıyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Işık vs. üzerine düşünülmüş. En azından sinematografik bir anlatının da peşine düşüldüğü açık. Estetik kaygı mevcut.

SES –

Standartları karşıyor.

KURGU –

Hareketli ve çok oyunculu sahneler/planlar kurguda iyi bağlanmış. Anlatıya yedirilmediğinden hataymış gibi duran ışık devamlılığı, zaman ve aks hataları var (belki de gerçekten hatadır?).

Film:	Son
Yönetmen:	Orhan Umut Gökçek, Şeyma Kavak Gökçek
Tür:	Animasyon
Süre:	13.36

SENARYO –

“Ev reklamı panosunda yaşayan evsiz” gibi ya da “kolsuz eldiven satıcısı” minvalinde klişeleşmiş düzen eleştirilerine başvurmakta bir sakınca görmeyen anlatım yapısı ile Son filmi, animasyon filmlerde sıklıkla görülen yüzeysel içerik ve söylem sorununun bir başka kurbanı gibi duruyor. Çoğunlukla tüketim kültürünü kitle iletişim araçları üzerinden eleştiren bu filmlerde olduğu gibi, bu filmde de ağaçların ve doğanın yok oluşu tek bir faile indirgeniyor. Beton-ağaç karşıtlığı bizlere yeni bir şey sunmuyor. Bu anlamda anlatım yapısının kendi kendisini muadilleştirdiğini söylemek gerekir. Fakat önermenin net bir şekilde anlatılabildiğini de belirtmek gerekir.

YÖNETMENLİK –

Atmosfer ve duygu etkili bir şekilde aktarılabilmiş. Animasyon tekniği öyküye hizmet edecek şekilde başarılı bir biçimde kullanılmış.

SİNEMATOGRAFİ –

Tanıtıcı planlar çoğunlukla yakın ölçekli. Seyirciye bu tercihin anlatıma ritim kazandırmaktan başka katkısının ne olduğunu sorguluyor. Estetik kaygı mevcut.

SES –

Filmin adeta playlisti var. Neredeyse tüm boşluklarda müzik kullanılmış. Bu filmi bayağılaştırıyor.

KURGU –

Klasik anlatı yapısı iyi kavranılmış. Kurgu buna uyum sağlayabiliyor.

EK

Animasyon tekniği başarılı fakat diğer unsurlar özenli değil. Üzerine ciddi emek harcanıldığını da ayrıca belirtmek gerekir.

Film:	Şahsi Kanaat
Yönetmen:	Ensar Kaygusuz
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.01

SENARYO –

Neredeyse radyo tiyatrosu olabilecek bir anlatım yapısına sahip. Bu sebeple görüntüler ortadan kaldırılsa da hikaye pek bir şey kaybetmezmiş gibi duruyor. Polislik iyi gözlemlenmemiş. Gerçekçi olmak zorunda olmasa bile kurduğu evrende seyirciye kendi gerçekliğini yaratamıyor.

YÖNETMENLİK –

Oyuncuların tavır/duygu değişimlerinde kırılma noktaları yok. Oyuncular daha önce hiç birlikte prova yapmamışlar gibi duruyor. Karakterlerin gerginlik anında yaşadığı kekemelik ya da o an giren ses efektleri vs. yönetmenliği karikatürize ediyor.

Günün sonunda Şahsi Kanaat isimli filmde iyi oyuncuların olduğu fakat kötü bir oyuncu yönetimi sebebiyle bundan faydalanamadığını söylenebilir.

SİNEMATOGRAFİ –

Sinematografik özdeşlemeyi yaratmadan keskin manevralar yapıyor (örn: henüz ilk planda). 18.15’de kameramanın resmen oyuna dahil oluşu filme yabancılaştırıyor. Sadece yapılmak için yapılmış gibi duran kamera hareketleri sinematografiye amatör bir hava katıyor.

Bunun dışında genel olarak estetik kaygı var.

SES –

Standartları karşılıyor. Temiz fakat silah sesinin ambiyans ile uyuşmadığını da belirtmek gerekir.

KURGU –

Tanıtıcı planların süresi kısa. Temellendirilmemiş aks hataları göz yoruyor.

18.41’de yapılan düşük fps’li yavaşlatma, planı uzatmak için bir çare olarak kullanılmış gibi ve kurgu bütünlüğünü bozuyor.

Noise problemleri var.

Film:	Şems
Yönetmen:	Mehmet Can Bindal
Tür:	Belgesel
Süre:	19.55

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Basit ve neredeyse tek cümlelik bir konuyu uzunca işleyebilen ve bunu seyirciyi filmin sonuna kadar zinde tutmayı başaran bir anlatım yapısı ile dikkat çekiyor. Oldukça yalın olan üslubunu, normalde insanların ilgi alanı olmayan fakat onu ilgi alanı hale getirebilecek bir öyküyü anlatmak için kullanıyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen, sinemanın ya da belgesel türünün biçimsel arayışlarını kurcalamak yerine doğrudan ilginç bulduğu konuyu anlatmaya çalışıyor. Bu sebeple yönetmenin estetik dokunuşlarını tespit etmek oldukça zor.

SİNEMATOGRAFİ –

Klasik belgesel anlatısını takip ediyor olsa da bu anlatı iyi kavranılmış (örneğin: 17. dakikadaki ölüm haberinde yakın plan konumlandırması bunun anlaşılıp içselleştirildiğine iyi bir işaret).

Bunun dışında, film boyunca alınan bir risk ya da sinematografik bir arayış söz konusu değil.

SES –

Sesler temiz kaydedilmiş. Standartları karşılıyor.

KURGU –

Ritim kaygısı güdülmüş ve işlenen öykü iyi analiz edilmiş olmalı ki film boyunca seyir zevki, kurgu ve müzikle arttırılmaya çalışılıyor. Bu anlamda kendi lehinde çalışan bir kurguya sahip olduğu söylenebilir.

Film:	Uzun Bir Hikaye
Yönetmen:	Mehmet Yazıgan
Tür:	Belgesel
Süre:	6.29

SENARYO / ANLATIM YAPISI –

Anlatım yapısı kontrol dışı. Sadece güdülendiği önermeyi yakalamak istiyor ve bunu yaparken diğer her şeyi (diğer departmanları) amatörce boş veriyor.

YÖNETMENLİK –

Yönetmenin varlığı hissedilmiyor. Sinemaya ya da belgeselciliğe dair pek çok şey göz ardı edilmiş. Belgesel anlatısından uzak, olay yeri inceleme görüntülerini andıran görsellere başvurulmakta bir sakınca görülmemiş.

SİNEMATOGRAFİ –

Auto-focus kullanımı ya da lens zom’lar ve bir sinemacıdan ziyade herhangi bir kişinin elindeymişçesine hareket eden kamera. Sinematografiye verilmesi gereken özen fazlasıyla ihmal edilmiş. Ortaya çıkan bütünlüklü özensizlik nedeniyle de tüm bu hataların kasıtlı yapılma ihtimali neredeyse ortadan kalkmış. Estetik kaygı yok.

SES –

Temizlenmeden ardı ardına konulmuş görüntülerin kamera sesleri kullanılmış. Özensiz, aceleci ve biçimsiz. 3. dakikanın sonunda neredeyse kaydedilememiş bir ağıt, görüntülerin üzerine bindirilmiş.

KURGU –

Filmi izlenilmez kılan detaylardan biri de filmin kurgusu. Ne yazık ki elde ne varsa ardı ardına konulmuş gibi duran bir kurgu yapısıyla göze batıyor.

EK

Eğer bu “hatalar” yönetmeni de rahatsız ediyorsa en azından lens tercihi olarak STM bir lens tercih edilirse hem ses hem de sinematografik olarak ekonomik bir çözüm getirilmiş olur.

Film:	Veger
Yönetmen:	Selman Deniz
Tür:	Kurmaca
Süre:	18.36

SENARYO –

Konuyu ele alış şekliyle kendi kendisini muadilleştiren bir öykücülük söz konusu. Bu nedenle tartıştığı konuya derinlemesine bir bakış getiriyor denilebilmesi güç. Halihazırda bu konuda önceden ortaya konulan fikirlerin/eserlerin/işlerin tekrarı olma riskiyle karşı karşıya olmasına rağmen anlatıda yeni bir perspektif arayışının ya da özgünlük kaygısının olmadığını söylemek mümkün.

Ayrıca Veger isimli filmde, kurulan hikayenin ekibe göre en can alıcı noktası –muhtemelen-monolog ya da diyaloglarla veriliyor. Göstermek yerine anlatan özelliği ile senaryoda kolaycılığa kaçıldığı söylenebilir.

YÖNETMENLİK –

Yönetmen odaklandığı önermeye varmaya çalışırken oldukça aceleci davranıyor. Bu da temellendirilmesi gereken duygu durumlarını havada bırakıyor. Örneğin aniden başka bir evrenden fırlamışçasına filme dahil oluveren monolog, seyir zevkini ciddi şekilde düşürüyor. Yine monolog kısmındaki yardımcı oyuncuların orada ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmaması gerekirken, tıpkı anlıyormuş gibi davranması ya da buna benzer şekilde yapılan mizansen hataları göze batıyor (ki buradaki amaç bu da olabilir eğer öyleyse bu duygunun seyirciye iyi geçmediğini belirtmek gerekir).

Kadın oyuncu oldukça başarılı bir iş çıkartmış ve filmde yukarıda bahsedilenler göz ardı edilirse atmosfer oluşturulabilmiş.

SİNEMATOGRAFİ –

Kadraj doldurma ve siyah beyaz dengesi kurulumunda titiz çalışılmış. Bu anlamda oldukça başarılı planlar mevcut. Sinematografide fotoğraf üslubu yakalanmış.

Genel olarak estetik bir kaygı güdülse dahi bazı planlardaki hatalar göz ardı edilmiş. Seyirci filmi izlerken, set ekibinin kimi planlarda tekrar almaktan çekindiğini düşünebiliyor.

SES –

Ses standartları karşılıyor, temiz kayıt.

KURGU –

İlk planın sağ alt kısmında ve 4.40’da render hatası –muhtemelen- mevcut. Ufak bir scale ayarlaması ile bu rahatsız edici görüntüden kurtulabilecekken bu detay es geçilmiş. Özensiz davranıldığını düşündürüyor.

Filmde anlam verilemeyen bir parasoley efekti (?) mevcut ve bu sadece belli planlarda belirginleşiyor.

Filmdeki uzun yürüme planı kurgu bütünlüğünü ve ritmini bozuyor.

EK

Film:	Yağmur, Şnorkel ve Taze Fasulye
Yönetmen:	Yavuz Akyıldız
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.11

SENARYO –

Sinemadan ziyade tiyatro disiplinine daha yakın bir anlatı yapısına sahip. Normalde dezavantaj olabilecekken yazar bunu kendi hesabına geçirebiliyor. O teatrallik vasıtasıyla absürt bir evren başarıyla yaratılabilmiş. Sözdizimi konusunda titiz çalışılmış. Özgün ve temiz bir anlatım.

YÖNETMENLİK –

Kimi yerlerde ezbere konuşulduğunu hissettirse de (karakterler) genel olarak başarılı. Kağıt üzerinde oturan fakat ağza oturmayan bazı diyaloglar düzeltilebilirdi.

Duygu aktarılabilir. Atmosfer yaratılmış.

SİNEMATOGRAFİ –

11. dakikadaki mutfak diyalogunda netliğin konuşacak karakteri belirlemesi oldukça estetik bir görüntü veriyor ama her şeyin öncesinde prova edildiğini göstermesinden ötürü inandırıcılıktan uzaklaştırıyor.

16.31’de yanlış netlik (önde).

Açılış planında FPS problemleri. 1.05’de netlik bozma manuel yapılıyor gibi ama bu sahne için hayal sahnesi olmasından ötürü tamamının bilinçli yapılmış olma olasılığı da mevcut.

SES –

17.22 foley eksik. Genel olarak temiz bir kayıt. Ses ile dış mekan (hayali) verebiliyor. Yani anlatıma doğrudan katkısı var. Başarılı.

KURGU –

Özellikle aksiyonlarda hareketi harekete bağlamalar oldukça temiz. Üzerine düşeni yerine getirebiliyor ve standartları karşılıyor.

EK

Acaba oyuncular tiyatrocı olmasaydı, yönetmen oyundaki bu teatrallikte ısrarcı olur muydu sorusu akıllara geliyor. Tercih mi yoksa, kötü oyuncu yönetimi mi belirsiz. Ama günün sonunda kendi kurduğu evrende tutarlı ve bütünlüklü yapısıyla oyuncular iyi bir iş çıkartabilmiş.

Şerif Erol ve Onur Berk Aslanoğlu dikkat çekici bir performans sergiliyor.

Film:	Ziyafet
Yönetmen:	Fırat Özeler
Tür:	Kurmaca
Süre:	19.27

SENARYO –

Bütünlüklü olarak ele alındığında Ziyafet isimli filmin senaryosu, izleyicide “başlaması gereken yerde biten bir hikaye” hissiyatı yaşıyor. Yazarın hikayeyi sonlandırdığı nokta, işlediği olaylardaki tavrını net olarak belli edememesine sebep oluyor. Böylece apartmanda gelişen olaylara dahil olmak istemeyen genç karakterin de vermiş olduğu reaksiyonun amacı bulanıklaşıyor. Hikayenin apartmanı da (yani mekanı da) karakterlerden biri haline getirişi başarılı.

YÖNETMENLİK –

Anlatı yönetmen dokunuşları ile desteklenmiş. Oyuncu yönetimi iyi. Sahnenin mekanlar arasına yayılışı iyi işlenilmiş. Örneğin apartman boşluğunda başlayan bir sahne evin içinde devam ediyor ve tekrar apartman boşluğunda sonlanıyor. Tüm bu süreçte oyuncuların mizansenleri üzerine düşünülmüş. Küçük ve önemsiz gözüken ayrıntılar ile büyük (toplum ahlakı ve bir arada yaşama kültürü) meselelere değinilmiş. Fakat senaryonun son çeyreğinde yaratılan tatminsizlik bu unsurları gölgeyor.

SİNEMATOGRAFİ –

Işık-renk uyumu yakalanmış. Fakat 9.02’de sorunlu. Tişörtteki bal lekesi gibi dikkat dağıtan devamlılık problemleri mevcut. Bunlar dışında göze batan sinematografik bir sorun tespit edilmedi.

SES –

İzleyicinin duygu durumunu yönlendiren ses efektleri, anlatının sesle kuvvetlendirildiği düşüncesini oluşturuyor. Çarpma sesi düşük, gereken etkiyi vermiyor. Kadın karakterin ses kaydı sorunlu takibi zorlaştırıyor. Apartman içinde diyalog seslerinin düşük, foleylerin çok yüksek olduğu kısımlar var. İzlenme kalitesini düşürüyor.

KURGU –

Genel geçiş kurallarına uygun kesmeler yapılmış. Kendi içerisinde bir ritim yakalayabilmiş.

EK BELGE

Film:	
Yönetmen:	
Tür:	
Süre:	

SENARYO –

YÖNETMENLİK –

SİNEMATOGRAFİ –

SES –

KURGU –

EK

	1	2	3	4	5
FİLM					
YÖNETMEN					
SENARYO					
GÖR. YÖN.					
YPM. TS.					
KURGU					
SES					
ÖZ. EFEKT					
MÜZİK					
MAKYAJ					
A. OYUNCU					
Y. OYUNCU					

AÇIKLAMA